

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

8-14 APRILIE 1943
NR 844 — ANUL XVII
— 30 LEI —

FRUMUSETEA in PORTELAN

19252
C.U. „M. EMINESCU”
IASI
30 DEC. 1971

ARTA porțelanului a trecut în ultima vreme printr-o eclipsă. Faimoasele manufacturi din Franța și din Germania nu și-au putut continua activitatea, deoarece principalele debușee s'au închis odată cu izbucnirea războiului.

Manufactura artistică de la Sèvres era cunoscută în toată lumea. Vechile case germane care se ocupau cu prelucrarea argilei plastice și cu turnarea figurinelor de porțelan au continuat să lucreze însă pentru a se menține pe linia unei nobile tradiții.

Mai mult decât atât. În plin război, arta porțelanului a luat un avânt considerabil în această țară unde artiștii cu deosebite calități mențin un nivel superior de producție.

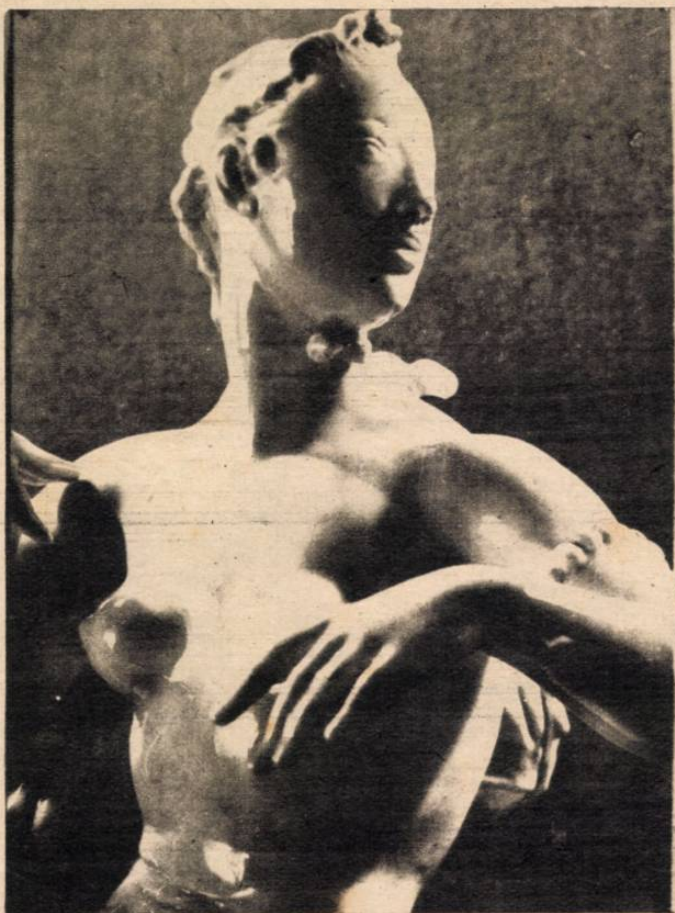
Cunoscutul desenator și sculptor profesorul Scheurich, a conceput o serie de figuri și figurine destinate să împodobească mesele și birourile oamenilor de gust.

Acest figurine reprezintă realizarea unui subiect denumit de autor „Nașterea frumuseții”. Anticii își închipuiau că frumusețea a apărut în lume din valurile mlădioase, veșnic schimbătoare ca formă, ale mării.

Vă amintiți desigur de mitul Venerei, zeița dragostei și a frumuseții, care apare din spuma mării. Spuma mării se naște din clocotul fără astâmpăr al valurilor și din frământarea masei lichide. Tema nașterii frumuseții a preocupat pe artiștii celor mai vechi timpuri.

Ei au vrut să răspundă la întrebarea metafizică a originii formelor și mai ales a originii formelor perfecte.

Iată că un artist german contemporan ilustrează tema străveche a originii frumuseții într'un șir de porțelanuri de o armonie plastică desăvârșită. Plastica mică sau miniaturală, cu alte cuvinte bibelourile, au atras de multă vreme atenția artiștilor germani. Încă în anul

Un înger muzician, do-
lofan, stă gata să cânte
pentru a fermeca ste-
lele

În acest grup erotic,
bărbatul și femeia vor
să fie Neptun și Venera

Sus: Triumful tinereții...

Stânga: Inspirații. Fe-
mea va scoate din
corn sunetele inspirate
de Cupidon

1709, Johann Friederich Boettger a dus această artă la o mare înflorire.

A mai fost o vreme când arta bibeloului a cunoscut o recoltă foarte bogată. În vremea când cetățile grecești se pregăteau să moară pe ruinele unei civilizații colosale, au apărut în Elada, numeroși artiști plastici care lucrau spre o deosebire de Phidias și de Praxiteles, în proporții reduse.

De pe vremea grecilor au rămas numeroase statuete fermecătoare lucrate după părerea specialiștilor, în serie. Se presupune că statuetele grecești erau lucrate fără cap pentruca această parte a corpului să poată fi adăugată pe gustul clientului sau clienței. Ele erau de fapt păstrate pe care nobilii și cei înstăriți le puteau oferi în chip omagial. De atunci, din vremea îndepărtată, când cetățile grecești au suferit biruința armatei lor romane, arta bibeloului n'a mai fost practică.

În veacul al 18-lea, un mare artist german, pe nume Kändler, a realizat în porțelan un șir de statuete reprezentând animale de o perfecție și de o expresie desăvârșită.

Astfel sub impulsul acestui artist au luat naștere în Germania numeroase manufacturi care încetul cu încetul au adus statului venituri respectabile.

Profesorul Paul Scheurich este astăzi cel mai

Stânga: Buciphal — le-
gendarul cal cu cornul
în frunte — este întrupat în acest porțelan
cu deosebită vigoare

Coperta noastră :

„BASARABEANCA”, de cunoscutul artist pictor GEORGE CATARGI
a cărei Expoziție s'a deschis în Palatul „Universul”

NIMIC nu este mai exasperant, mai dramatic pentru un soldat american sau japonez care luptă în Aleutine, decât să audă sbârnăitul prin ceață al unui avion.

Gândul soldaților se îndreaptă atunci cu duioșie către viteazul aviator care nu-și mai găsește drumul printre norii groși și denși ca niște imense ghemuri de bumbac. Intr'adavăr, pentru un aviator, este o mare încercare să străbată atmosfera capricioasă, bântuită de furtuni, de cețuri și ninsori aprige, care domină cerul Aleutinelor.

Sbârnăitul avionului se aude din ce în ce mai încet, mai surd, după grosimea ceței. Pentru a ne imagina situația aviatorilor pierduți în ceața Aleutinelor să ne gândim o singură clipă la neli-niștea sburătorilor care nu mai găsesc drumul spre aeroport în timp ce indicatorul de benzină arată tragica risipă a carburanților.

De când luptele între japonezi și americani au ajuns până în regiunile neprietenoase ale acestor insule ale Pacificului de Nord, în fiecare lună se înregistrează pierderea a numeroase avioane americane și japoneze cari nu s'au mai putut reîntoarce la bazele lor datorită furtunilor sau cețurilor.

Sunt avioane cari s'au prăbușit fără luptă și ale căror schelete sunt apoi regăsite pe coama unui vulcan care mai fierbe sau chiar în valurile oceanului vegnic fără odihnă.

Aleutinele sunt un regat al ceței. Ceața se naște în apele înghețate ale strâmtoarei Behring și coboară până la limita apelor calde ale Pacificului.

În rarele zile când Aleutinele sunt iluminate de razele soarelui, atunci se pot vedea coastele înalte, abrupte, neprietenoase ale celor 2543 de insule care formează arhipelagul.

Se știe că aceste insule au fost dăruite Americii de Rusia după ce Statele Federale au cumpărat pe preț de 200 000 de dolari, Alaska.

Aleutinele au constituit o bonificație sau dacă vreți un cadou grațios din partea Rusiei care ignora importanța strategică a Alascei și a insulelor cedate.

De altfel, această importanță a fost ignorată chiar de americani. Bine'nțeles că din marele număr de insule sau insulițe care formează arhipelagul Aleutinelor, numai o mică parte s'au dovedit a fi susceptibile de a fi

RAZBOIUL *in* ALEUTINE

transformate în baze militare de prim ordin. Americanii și-au oprit atenția asupra insulei Unalaska pe care au construit baza aero-navală Dutch Harbour.

În punctul numit Scotch din insula Unimak semnalizarea de ceață funcționează 280 de zile pe an. Se poate spune, cu drept cuvânt, că pentru războiul să fi ajuns până în această regiune sălbatecă și primejdioasă, cu siguranță că de ambele părți, atât de partea Japoniei cât și din aceea a Statelor Unite a existat și continuă să existe o mare înverșunare.

Dar ce sunt insulele Aleutine?

Răspunsul la această întrebare ne va lămuri în mare măsură asupra motivului care a determinat pe japonezi să procedeze în cursul anului trecut, la ocuparea câtorva insule din șirul de mătăanii al Aleutinelor.

Aleutinele constituie de fapt un braț care se întinde spre Japonia pornind din apele ce împrejmuiesc coastele nordice americane dinspre Pacific. De când americani au început să lucreze la marea șosea strategică ce trebuia să străbată Ca-

Regiunea Aleutinelor într-una din rarele zile fără ceață

nada peatru a ajunge la malul oceanului, japonezii și-au dat seama de iminența conflictului. Șoseaua a fost concepută cu cincisprezece ani în urmă și datorită faptului că atât canadienii cât și capitaliștii interesați la terminare ei și-au schimbat între timp părerea, lucrarea a fost părăsită pentru a fi reluată imediat după izbucnirea actualului conflict.

Intensificarea lucrărilor pentru terminarea șoselei, ce trebuia să ajungă în portul Seward, dincolo de orașul Fairbanks, la malul Pacificului, a atras atenția japonezilor asupra importanței strategice a Aleutinelor într'un viitor conflict cu Statele Unite.

Intenția americană a devenit străvezie atunci când cu câțiva ani în urmă, japonezii au fost precis informați că în insula Unalaska, unde există baza americană Dutch Harbour, un munte a fost aruncat în aer cu o cantitate de 60.000 de kilograme de explosibil, cu scopul de a se construi în acel loc un mare teren de aviație. Acelaș lucru l'au făcut americanii și în isula Sitka în apropiere de Dutch Harbour.

Apărea din ce în ce mai evident pentru japonezi, că, în cazul unui conflict cu America, insulele imperiale ar putea fi atacate de avioanele sau de flota pornită din punctele cele mai avansate ale Aleutinelor.

Și atunci s'a produs reacțiunea.

Jos: O vedere de ansamblu a regiunii Aleutinelor. Ceața se anunță la orizont

Încă odată în cursul acestui război, soldații japonezi au avut un avans asupra americanilor. La 4 Iunie 1942, în timp ce se dădea bătălia pentru baza din Midway, japonezii au debarcat la extremitatea occidentală a arhipelagului.

La 9 Iunie un comunicat oficial publicat de amiralitatea din Tokio anunța reușita operației de debarcare. Washingtonul a fost atât de enervat și în acelaș timp atât de surprins, încât a refuzat să creadă. Unsprezece zile după publicarea comunicatului japonez, departamentul marinei americane publica o orgolioasă desmințire a alegațiilor japoneze. Dar la 21 Iunie, adică cu douăzeci și patru de ore mai târziu, membrii așa numitei Comisiuni a Pacificului au declarat ziarștilor americani și neutri că o debarcare japoneză s'a produs în arhipelagul Aleutinelor.

Stabiliți, unii la Kiska, alții la Dutch Harbour, japonezii și americanii se aflau despărțiți de o distanță de 1.500 de kilometri, distanță umplută de ceață teribilă a Nordului, dar mai ales de furtunile ce împiedecă orice operație navală de amploare.

La 4 Octombrie, anul trecut, americanii au pornit să scurteze distanța care-i despărțea de invadatori și au debarcat în arhipelagul Amdreanov situat în centrul Aleutinelor. Arhipelagul Amdreanov este compus din 6 insule mai mari. Ca și cum ar fi debarcat pe teritoriu japonez, americanii au anunțat cu mândrie această ispravă care de fapt nu era altceva decât mișcarea unor trupe americane pe teritoriu american.

Japonezii au reacționat însă cu mare rapiditate reușind să distrugă cea mai mare parte din flota de debarcare americană.

În momentul de față liniile americano-japoneze se află la o distanță de 700 de kilometri.

În ceea ce privește activitatea japonezilor în partea ocupată de ei, ea este foarte puțin cunoscută, știindu-se sobrietatea niponilor atunci când este vorba de o acțiune militară încă neterminată.

Ceea ce se știe însă este că în insulele Kiska și Atu, pe care japonezii le-au ocupat din primul moment al debarcării lor, au început mari lucrări de fortificare care se dovedesc a fi cu totul necesare atât în faza defensivă cât și în cea ofensivă, trebuie să spunem că ocuparea acestor insule era o necesitate tactică și strategică pentru japonezi, deoarece insula Atu se află separată de insulele japoneze numai printr-o distanță de 687 de mile marine.

(Continuare în pag. 11-a)

Stânga: Cortegiu grotesc pe străzile Nisei în timpul Carnavalului de odinioară

d. Gallardé, modela în fiecare an figurile fabuloase ale cortegiului de paiațe, de maharajahi, de animale apocaliptice, care formau curtea regelui bufon și chefliu.

Unsprezece luni pe an, d. Gallardé, lucra la machetele sale, compunea chipuri, orice ființe vesele, înspăimântătoare sau ridicole, pentru a constitui, în timpul carnavalului, bucuria miilor de spectatori veniți din toate colțurile pământului.

În așteptarea terminării războiului, acest brav decorator, care este d. Gallardé, pregătește chipurile carnavalului de mâine, într-o Europă eliberată pentru multă vreme de spectrul înfricoșător al războiului.

La așa numiți antreprenori de „serbări publice” speranța a rămas intactă. Cei de pe Coasta de Azur sunt convinși că vremurile bune se vor reîntoarce în toată Europa după ce amenințarea bolșevică va fi înlăturată.

Deoarece anul acesta nu au avut loc pe Coasta de Azur serbările carnavalului, nici faimoasele baluri de flori nu s'au desfășurat. Cine ar fi putut îndrăzni să

A murit MAIESTATEA SA CARNIVALUL

LA catolici postul sfințelor Paști începe în ziua numită „Miercurea Cenușei” Marțea care precede această zi a intrării în post este numită de francezi „Marțea cea grasă”, fiind din vechi timpuri prilej de înveselire, de delectare gastronomică, de bucurie publică.

Marțea cea grasă, pune altădată capăt celor cincisprezece zile cât ținea carnavalul. În vremuri de pace, carnavalul era pentru o perioadă de 15 zile, regele Coastei de Azur. Fericiții lumii antebelice, capetele încoronate și șefii marilor trusturi, veneau să admire în atmosfera festivă a Rivierei, fantezia carnavalierilor dela Nisa care găseau în fiecare an mijlocul de a înfățișa într'un chip înveselitor pe regele fanteziei și al bunei dispoziții numit „Carnaval”.

Anul acesta, ca de altfel și în anii trecuți, meșterii carnavalieri, toți acei decoratori, frizeri, croitori și sculptori, care pregăteau carnavalul, nu a avut nimic de lucru. Este dela sine înțeles că anul acesta Marțea cea grasă a fost foarte slabă, căci Ri-

viera ca și restul Europei cunoaște regimul de războiu al cartelei și al raționalizării alimentelor.

Este adevărat că meșterii, în număr de 120, care pregăteau serbările carnavalului, și-au amintit și în acest an de timpurile plăcute de odinioară.

Dar ce au devenit acești meșteri a căror meserie era de a organiza Carnavalul?

Din frizeri, cizmari, croitori, desenatori, pictori și sculptori, ei s'au transformat în funcționari ai autorităților: distribue cartelele și tichetele de alimente. Demnitarii dela curtea Majestați sale Carnavalul au devenit simpli slujbași.

Ce tristă decădere! Directorul estetic al Carnavalului,

Regele Carnavalului care stăpânea, altă dată, Coasta de Azur

impodobească elegantele echipaje de odinioară cu flori, cu trandafiri, care se plătesc cu 600 de franci bucata? În vremurile bune de odinioară, carele carnavalului erau împodobite câteodată cu 2.000 de duzini de flori dintre cele mai scumpe.

Marii bogătași ai pământului, nu ezitau să cheltuiască până la nivelul sumei de 50.000 de franci spre a avea o trăsură împodobită cu suficiente flori pentru a arăta lumii starea lor financiară înfloritoare.

Vremurile acestea au murit. Maharajahii s'au

(Continuare în pag. 14-a)

Dreapta: Frumusețile provinciale ale Franței defilând pe Coasta de Azur, cu prilejul unui Carnaval

CASA celor ○ SUTA

DE FETE

Intrarea în „Casa celor o sută de fete”

○ mare casă plină de soare din care în fiecare dimineață ies o sută de fete în stoluri, o sută de rapete iradiind tinerețe, o sută de perechi de picioare care bătătoresc nerăbdătoare treptele și marmorașul lor, o sută de chipuri ca niște flori luminate de priviri inteligente. Este casa studentelor din Cetatea Universitară, care se înalță într-una din cele mai frumoase localități din preajma Romei. Toată lumea știe cât de greu este pentru fete să trăiască în afară de casa părintească. Pentru a frecventa studiile universitare, ele vin la Roma din toate părțile Italiei, și sunt silite să trăiască în pensiune, căci despre internat acum nu mai poate să fie vorba.

Aceasta este deci o instituție providențială, care îngăduie studentelor să-și găsească o casă ce nu are nimic de internat, în care totul este familiar, fără îngrădirile care ar putea să stăvilească libera activitate a fetelor care studiază. Studentele au adesea nevoia de a frecventa teatrele și cercurile în care, de obicei, ar merge însoțite de membri familiei lor. Persoanele care conduc pensionatul, toate laureate, și deci în măsură să înțeleagă diferitele exigențe ale tineretului studios, țin locul acestor membri ai familiei, așa că fetele își găsesc o ocrotire inteligentă și activă, care le îngăduie să depășească diferitele dificultăți pe cari le-ar întâlni departe de casa părintească.

Înainte de a se culca, fetele studiază sau fac lucru manual

unde fetele rup tradiția liniștii pentru câteva clipe de destindere. Acest loc este ales după preferință: camera sau balconușul, terasa de deasupra casei, de pe care se văd toate clădirile Cetății Universitare sau boschetele din grădină. În această perioadă mai ales, tâlcul casei celor o sută de fete se arată în deplinătatea lui.

Scara de marmoră care se desfășoară în spirală, în inima clădirii, este simplă și elegantă. Podelele strălucesc, marile vitralii luminoase lasă să intre lumina cernută prin perdele. În parloir mesuțele sunt împodobite cu flori și ele amintesc de cei dragi de acasă. Marele hall al casei pare ca al unui mare hotel, în care însă, oaspeții, sunt cu toții niște tinere și grațioase fete avantajate pe care marile palace-uri nu le au. Aci totul este în veșnică mișcare. Fetele intră și ies cu cărțile în subțioară. Intrarea bărbatilor este firește oprită, dar ei pot vorbi la telefon. Putem lesne înțelege câte visuri de dragoste înfloresc în această casă alături de gândurile grave ale studiului. Douăzeci de ani sunt o vârstă divină, iar în casa celor o sută de fete triumfă tinerețea!

Un aspect din sala de mâncare a „Casei cu o sută de fete”

Jean Dagnaux, care a organizat serviciul „Air-Africa”, a murit pe front

Doret, asul acrobațiilor aeriene, a devenit fermier

CU zece ani în urmă aviația franceză cucerise o glorie deosebită, datorită succeselor așilor ei. Pe vremea aceea Costes revenea în Franța împreună cu Bellonte, după prima traversare a Atlanticului în sensul Est-Vest. Tot atunci, faimosul Mermoz a reușit să străbată în dublu sens Atlanticul de Sud pe bordul avionului său „Curcubeul”.

În anul 1933, — cel mai strălucit an pentru aviația franceză — piloții cei mai populari îngrămădeau lauri și performanțe... Maurice Arnoux bătea recordul de viteză. Codos și Rossi pe bordul avionului lor „Joseph-le-Brix” au străbătut distanța New-York-Rayak. În același timp Guillaumet reușea să treacă săptămânal peste piscurile Anzilor Cordillieri. Assolant reușise să sboare fără escale de la Oran la Karaki, în timp ce Marcel Doret încerca cele mai rapide avioane ale fabricelor Devoitine.

Aviatoarea Maryse Hilz a zburat de la Paris până la Hanoi, bineînțeles cu mai multe escale doar în timp de cinci zile.

Ne putem întreba: ce au devenit așii aviației franceze pentru care însuși Ducele Mussolini a avut cuvinte de laudă. Se știe că parte dintre ei au murit în actualul război întocmai eroicul Guynemer. Dar ceilalți ce fac?

Ce au devenit acești atleți ai sborului și aceste femei care doreau cu toată puterea sufletului lor să întreprindă sboruri colosale?

Au reușit oare așii aviației franceze să se adapteze noilor condiții de viață din Franța, acelor noi condiții caracterizate prin lipsa carburanților?

Vehiculele cu oarecare viteză au fost înlocuite cu străvechea și pagnică bicicletă. Pe alocuri piciorul, acest vehicul din timpuri imemorabile, este singurul mijloc de deplasare.

Incontestabil că pentru oameni care visau și realizau toate recordurile de viteză, de înălțime, de distanță, bicicleta și piciorul au constituit mijloace primitive de deplasare. Cum s'u acomodat cu ele?

Dintre toți aviatorii francezi care au cucerit, cu ani în urmă, oarecare

Ce au devenit așii aviației FRANCEZE?

Aviatorul Codos purtat în triumf la întoarcerea dintr-o traversare a Atlanticului

Marcel Detroyat (dreapta), strângând mâna celebrului as german Fieseler, după un match de acrobații aeriene

drepturi la popularitate și la admirație, singurul Marcel Detroyat a avut marele noroc de a obține îngăduința să piloteze un avion.

Marcel Detroyat a fost numit în funcția de pilot al mareșalului Pétain.

Detroyat a așteptat cu înfrigurare să capete acest post. Inchipuiți-vă, însă că în ajunul zilei când autoritățile l-au vestit că șeful statului francez îl angajează pilot, celebrul sburător a avut nenorocul unui stupid accident de automobil. Faptul l-a împiedicat de a-și lua postul în primire.

Viața acestui aviator este împărțită între ghinioane și succese. În anul 1930, după ce câștigase în două rânduri cupa Michelin, aviatorul a sosit în capitala noastră unde s'a arătat publicului cu prilejul unui mare meeting acrobatic.

Dreapta: Jean Assolant (mijloc), alături de alți doi piloți celebri odinioară: Armeus Lotti și Lefevre

Dar curajosul aviator s'a consolatat repede. El a acceptat toate aceste încercări refuzând să părăsească o ocupație eroică și plină de riscuri.

Acum câteva luni, englezii au anunțat că Detroyat a plecat în Alger pentru a se realipi forțelor franceze libere. Aviatorul a desmințit știrea, căci chiar a doua zi s'a prezentat la postul pe care-l ocupă pe lângă persoana mareșalului Pétain.

Dieudonné Costes, omul care a produs atâtea emoții pe vremea primelor sboruri transoceanice, a părăsit aviația datorită vârstei. Fiind un om foarte activ a deschis la vârsta de 51 de ani un mare magazin de alimente. Dar a dat faliment. Atunci a început să caute altceva. A găsit o ocupație pe gustul său: la Puy de Dôme se construiește cel mai înalt funicular din Europa. Costes a luat direcția lucrătorilor care transportă la mari înălțimi materialul necesar.

Astfel el și-a putut păstra iluzia aviatorului care se află întotdeauna departe de noi pământeni.

În acest timp Doret, asul acrobației aeriene, a revenit la pământ. Sub îndemnul mareșalului Pétain, acest om cuminte a devenit fermier. S'a întors la ogorul părinților săi, pe care-l lucrează cu multă trudă și destoinicie știind că în acest fel își poate servi cu adevărat patria.

Și despre acest aviator posturile de radio engleze a anunțat că a plecat undeva în Africa. Faptele au desmințit știrea. Doret este plugar, adică un om care nu mai calcă în nori ci se află cu ambele picioare pe pământ.

În anul 1933, comandantul de aviație Jean Dagnaux organiza rețeaua aeriană „Air-Africa”. Curajos și plin de viață, acest brav aviator a pornit să jaloneze drumurile care trebuiau să lege Madagascarul de Alger. El a declarat ziariștilor că deși pleacă în necunoscut, nu se teme că-și va frânge picioarele, de oarece avea deja un picior de lemn. Intr'adevăr, Dagnaux avea o proteză din războiul trecut.

Când a izbucnit actualul conflict, Dagnaux se afla în Africa, unde organiza prelungirea liniilor aeriene până în insula Reunion, în golful Bengal.

Bineînțeles că un adevărat aviator nu poate accepta o slujbă pașnică în timp de război. El ceru și obținu dreptul de a se duce pe front la o unitate combatantă. A murit doborât de artileria anti-aeriană după ce cucerise gradul de colonel și numeroase decorații.

Henri Guillaumet, care a traversat Atlanticul, a murit după cum se știe în timp ce transporta pe Jean Chiappe în Siria. Toată lumea își amintește ia împrejurările în care a căzut acest aviator împreună cu trimisul d-lui Laval.

Avionul Farman care ducea pe Chiappe a fost atacat în mijlocul Mediteranei de mai multe aparate engleze.

Faptul a provocat la timpul său, indignarea întregii lumi. Avionul care transporta la postul său pe omul politic

Dreapta: Costes și Veron pe aripa aparatului lor cu care au întreprins numeroase raiduri de succes

Maryse Hilz la reîntoarcerea din faimosul raid Franța — Indochina pe care l-a efectuat în cinci zile

Stânga: Maryse Bastié (prima din stânga), care se află azi în slujba prizonierilor de război

francez era un aparat pașnic, neînarmat.

Englezii l'au doborât totuși, fără să se gândească la pilotul care le-a fost camarad de arme.

În același timp cu Guillaumet a pierit în valuri și aviatorul Reine, o tânără speranță a aripilor franceze.

Marise Hilz, femeia aviatore care a reușit să sboare în cinci zile dela Paris în Indochina, se află în orașul Aix-en-Provence.

Este o femeie tânără, care și-a păstrat prospețimea vârstei ei. Știe să suradă cu mane finețe și poate să fie plină de nădejdi și de optimism.

Maryse Hilz așteaptă cu nerăbdare sfârșitul războiului, când va putea să ia din nou comanda unui avion și să pornească la cucerirea unor noi recorduri.

În acest timp, o altă aviatore, Maryse Bas-

tié, care a cucerit nouă recorduri mondiale n'a putut rămâne linistită în fața suferințelor fraților ei.

Ea n'a uitat că era matelotă de onoare a vasului port-avion „Bearn” și brigadier de onoare al unei baterii antiaeriene. Femeia aceasta a fost, în scurtele zile ale ostilităților din Franța, de toate: soldat, aviator, sanitar și soră de caritate.

În timpul retragerii, s'a pus în slujba refugiaților. După armistițiu cu aprobarea autorităților germane, s'a pus în slujba prizonierilor de război.

Astăzi, ea se ocupă intens de prizonieri și este cea mai mare prietenă a marilor mutilați.

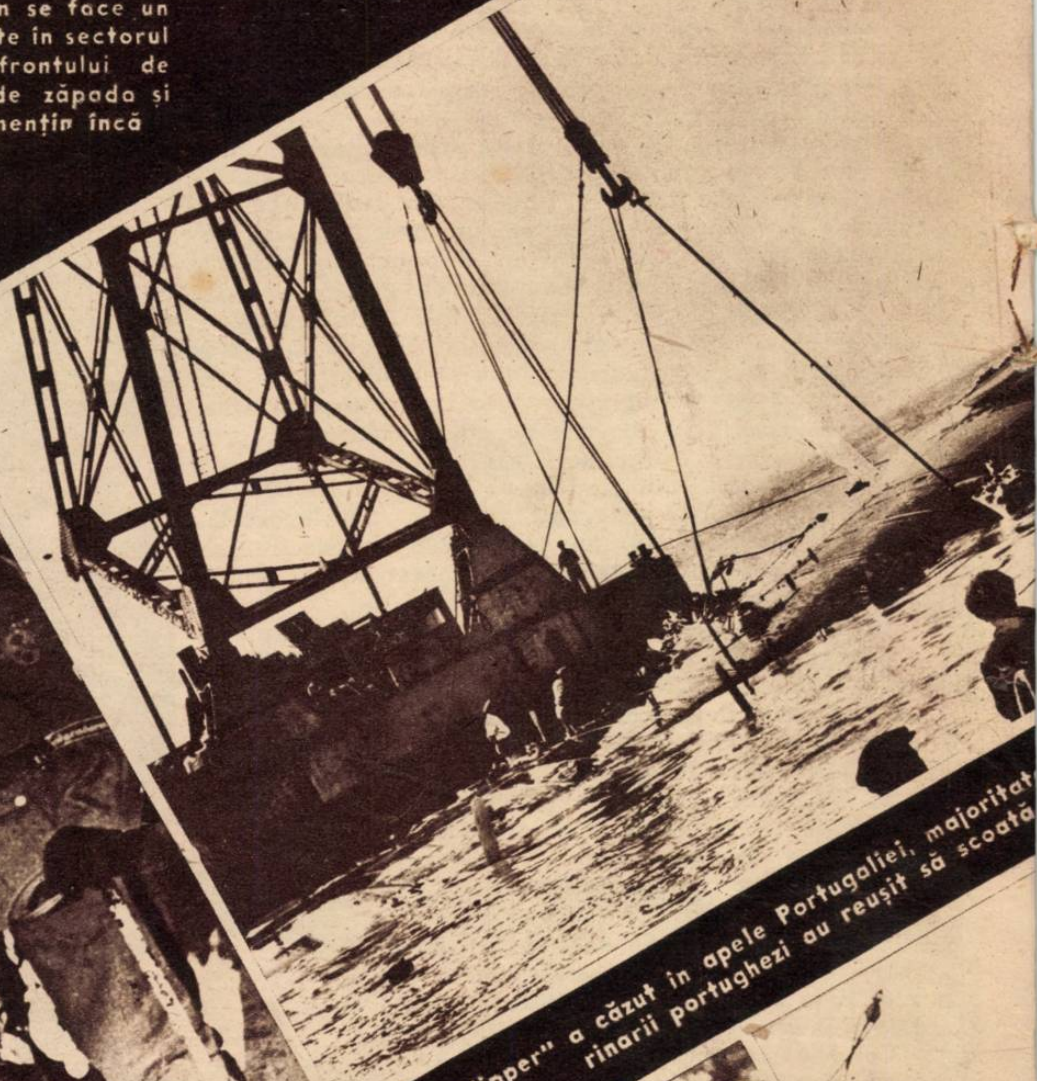
În timp ce sora ei de ideal s'a pus în slujba mulțimii suferinde, Maryse Hilz a revenit la meseria pe care o avea înainte de război. A redevenit modistă.

(Continuare în pag. 14)

Stânga: Costes și Codes, iar jos aparatul lor „Semn de întrebare”, cu care au întreprins cele mai riscante raiduri

Stânga: Cum se face un
ceai fierbinte în sectorul
nordic al frontului de
Răsărit, unde zăpada și
gerul se mențin încă

Un „Clipper” a căzut în apele Portugaliei, majoritatea
rinari portughezi au reușit să scoată

Populația civilă din localitățile evacuate pentru scurtarea frontului, urmează trupele
germane, preferând părăsirea în locul noului contact cu bolșevicii

Victimele bombardamentului britanic asupra Berlinului au fost înmormântate
militare. D. Dr. Goebbels, a prezentat personal condoleanțe familiilor

din TOATA LUMEA

Dreapta: Dacă sunteți cu-
rșoși să știți cum arată
astăzi plajile franceze de
pe coasta Canalului Mă-
nicii, iată, puteți vedea
în această fotografie

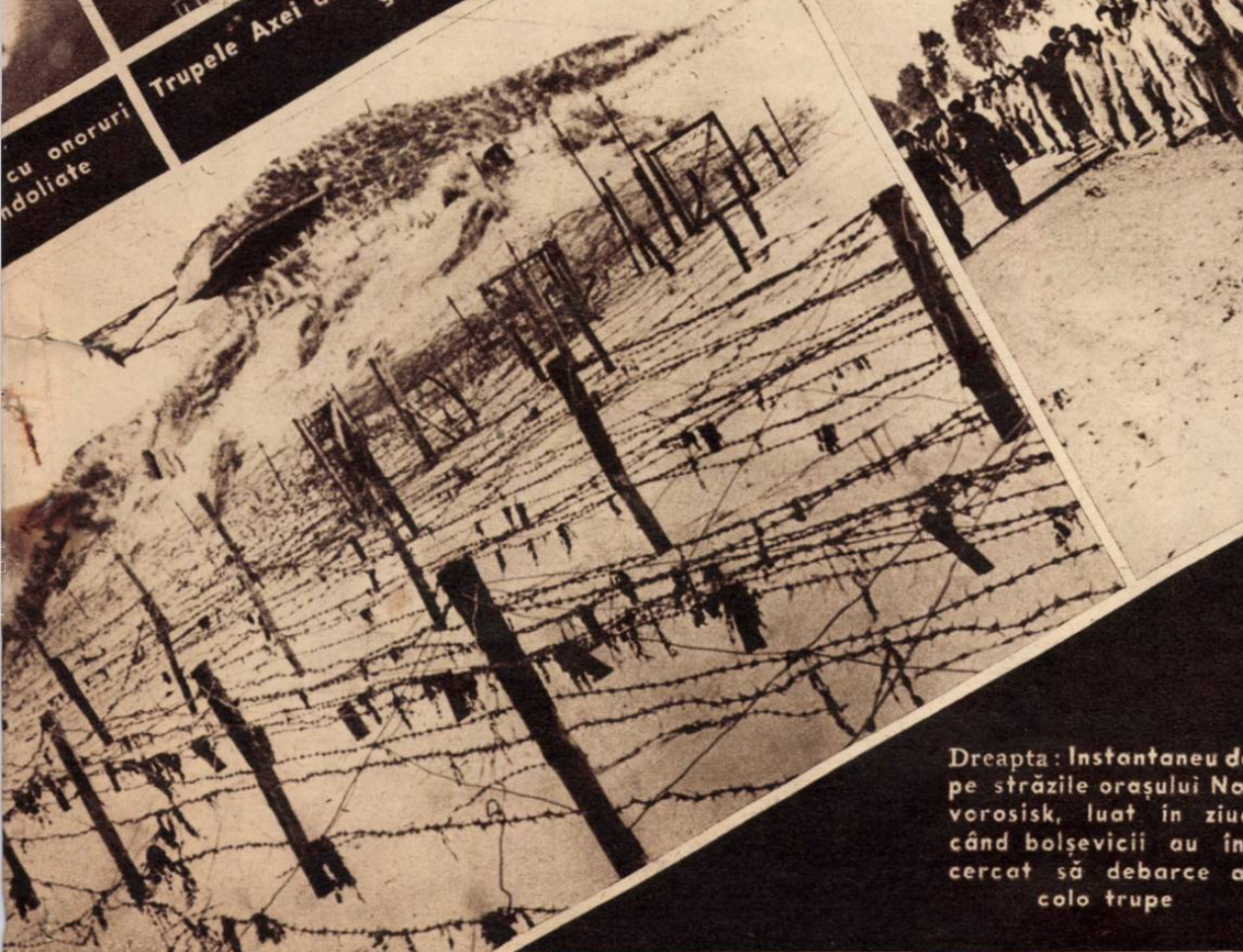
Piese
de artilerie super-grea

...a pasagerilor pierind în valuri. Ma-
necatul la supratotă

Trupele Axei din Tunisia sunt bine alimentate. Iată unul din vasele italiene de alimentare
golindu-și încărcătura pe cheiurile unui port tunisian

...cu onoruri
indoliate

Dreapta: Instantaneu de
pe străzile orașului No-
vorosisk, luat în ziua
când bolșevicii au în-
cercat să debarce a-
colo trupe

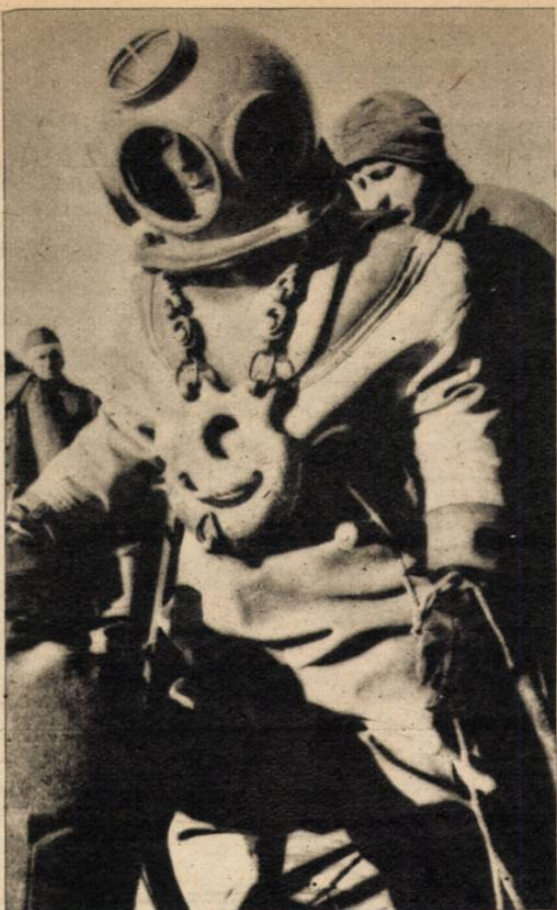
O procesiune religioasă a avut loc la Odesa ca demonstrație împo-
triva bolșevicilor persecutori ai credinței în Dumnezeu. Mii de cetățeni
ai orașului au participat la această procesiune

Stânga: Prizonieri a-
mericani, englezi și
francezi, în convoiu
spre lagărele din
Tunisia

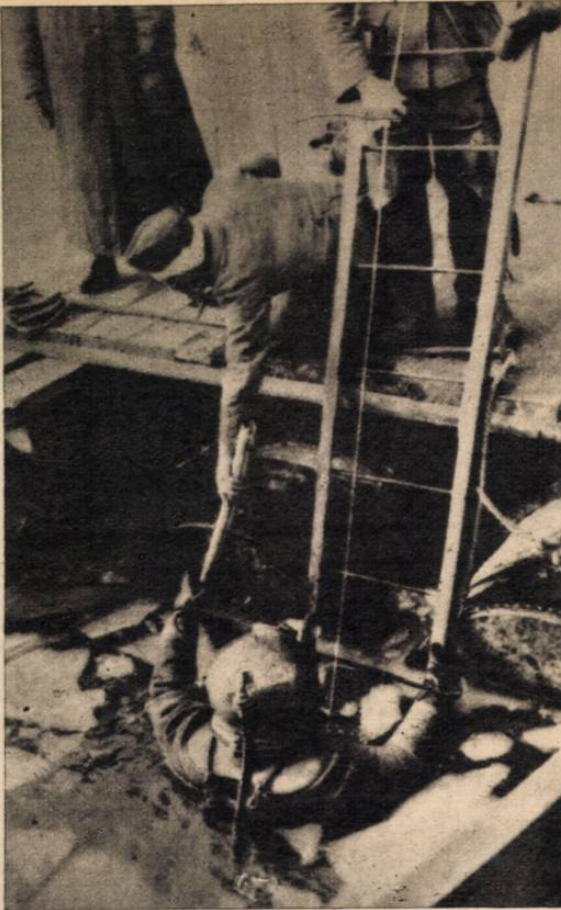

P RINTRE cele mai aventuroase profesii se numără și aceia a scafandrilor. Ne-numărate sunt reportajele senzaționale asupra activității scafandrilor în timp de pace. Dar în timp de războiu ce fac? Iată că armata germană a format o echipă specială a așa numiților pioneri - scafandri. Semnul distinctiv al acestei echipe este o cască de scafandru pe mână stângă a tunicii membrilor ei. Activitatea acestor pioneri-scafandri este multilaterală.

Ii vedem aci într'un port de pe coasta Mării Negre. Epava unui vas scufundat barează linia de navigație. Pentru înălțurarea acestui obstacol al circulației în port, un scafandru trebuie să coboare la fundul apei și

Scafandru este gata pentru a se lăsa la fundul apei. Misiunea lui este de a arunca în aer o epavă care barează linia de navigație într'un port de pe coasta Mării Negre

De pe un ponton plutitor scafandru ia în primire încărcătura de explozibile. Apoi dispare sub apa a cărei suprafață mai poartă straturi de gheață

Între timp camarazii rămași pe ponton țin strâns în mână frânghia de asigurare la sfârșitul căreia se află scafandru. Ei observă cu atenție suprafața apei

SCAFANDRI GERMANI

IN MAREA NEAGRĂ

să facă să sară în aer epava. De pe un ponton plutitor, scafandru ia în primire încărcătura de explozibile. Apoi el dispare sub suprafața apei, care ici și colo mai este acoperită cu gheață. Apoi scafandru își începe activitatea sub apă. În timp ce el lucrează la fund, camarazii îl urmăresc cu atenție încordată. Spume de ape indică locul unde lucrează. Camarazii care observă activitatea scafandru sub apă țin strâns în mână frânghia de asigurare la sfârșitul căreia se găsește acesta. În scurt timp scafandru a pus în funcțiune încărcătura de explozibile. Apa țâșnește în sus ca o fântână arteziană. Epava a sărit în aer, eliberându-se din nou linia de navigație. Este o muncă nu numai periculoasă, dar și foarte grea. Scafandru este tras la suprafață și ajutat de camarazii săi. Fiind aproape înțepenit de frig, aceștia îi scot costumul de scafandru. Periculoasa misiune a fost împlinită.

Sus: În scurt timp scafandru a pus în funcțiune încărcătura de explozibile. Ca o fântână arteziană țâșnește apa în sus. Epava a sărit în aer iar linia de navigație este din nou liberă

Stânga: După îndeplinirea misiunii scafandru, aproape înțepenit de frig, scoate, cu ajutorul camarazilor, costumul său special

Contra căderii părului

vă ajută

LOTIUNEA DE PĂR

RAZBOIUL IN ALEUTINE

(Urmas din pag. 3-a)

Cu mult înainte de izbucnirea actualului conflict, pe vremea când americanii nu se gândeau la războiu, un scriitor foarte misterios pe nume Max Werner a publicat în Statele-Unite o carte profetică în care a povestit că viitorul conflict va opune Japonia Americii și că luptele se vor da în Aleutine. Despre acest scriitor, care a avut la timpul său un mare succes de librărie, nu se știe astăzi dacă nu era un agent bolșevic sau dacă dimpotrivă era un purtător de cuvânt al cercurilor militare americane.

Datorită apropierei de Pol, clima arhipelagului este precum am spus îngrozitoare. În cea mai mare parte a anului insulele sunt bânuite de furtuni și acoperite de cețuri. Pe o distanță de 2600 de kilometri, cât este întinderea arcului de cerc descris de Aleutine, călătorul nu va putea găsi, oricât de atent ar observa natura, un singur copac cu o înălțime mai mare de 1.500. Vântul a distrus vegetația care a existat poate în arhipelag într'un trecut îndepărtat.

Când japonezii au debarcat la Siska și la Atu ei au găsit în aceste insule orașele formate de un număr foarte redus de barăci construite astfel încât să reziste forței vânturilor. La Siska, niponii au găsit și o biserică cu turlă balonată, de tip rusesc. Biserica a fost construită pe vremea țarilor, când politica externă a Rusiei se servea de ortodoxie în realizarea programului de cuceriri teritoriale. Rușii au vrut să convertească la creștinism pe localnici, dar aceștia au refuzat rămânând tot idolatri. Ei au cultul Soarelui, pe care de altfel nu-l văd de cât câteva zile pe an.

Din cauza climei extrem de aspră, viața soldaților atât americani cât și japonezi este din cele mai grele. Dar soldatul japonez are calitatea de a îndura cele mai mari greutăți. Pentru a înlătura maladiile și afecțiunile nervoase ce pot rezulta din traiul în arhipelag, comandamentele celor două armate adversare, au ajuns la concluzia că singurul mijloc de a rezista într'o climă aspră, este o alimentație copioasă.

Așa se explică de ce soldatul japonez, care este cel mai sobru din lume, primește în Aleutine următoarele rații de alimente:

Un kilogram de fasole soia, un kilogram de orez, 200 grame de zahăr, 2 kilograme de pâine prăjită, 100 de grame sare, 15 grame de amidon și vitaminele D și E.

De asemenea hrana americanilor este și ea foarte abundentă. Se crede însă că urmarea acestui regim alimentar va fi dilatarea imensă a stomacului, boală de care suferă eschimoșii și aleuții.

Precum se poate vedea din cele de mai sus, problema aprovizionării este capitală pentru ambele tabere. Și aprovizionarea se face cu mare greutate deoarece apele din jurul Aleutinilor sunt veșnic frământate de furtună.

Americanii exilați de războiu tocmai în Aleutine au inventat un cântec nostalgic care începe cu vorbele: „Ah, când eram la Honolulu”. În cuvinte triste soldatul Yankee suspină, afirmând că războiul în insulele Hawai e greu, dar e foarte plăcut deoarece acolo este patria femeilor frumoase și a palmierilor parfumați. În timp ce în Aleutine vântul suflă cu putere, femeile sunt urâte și japonezii foarte aproape.

DISTINS ȘI RAFINAT

Apa de Colonia „TOSCA” vă imprimă o notă de autentică distincție și ales rafinement, împlinind prin aceasta cea mai arzătoare dorință a Dvs....succesul. Parfumul rafinet și totuși discret al Apei de Colonia „TOSCA” desăvârșește în chip armonios specificul Dv. feminin. Tosca e Apa de Colonia a femeii moderne

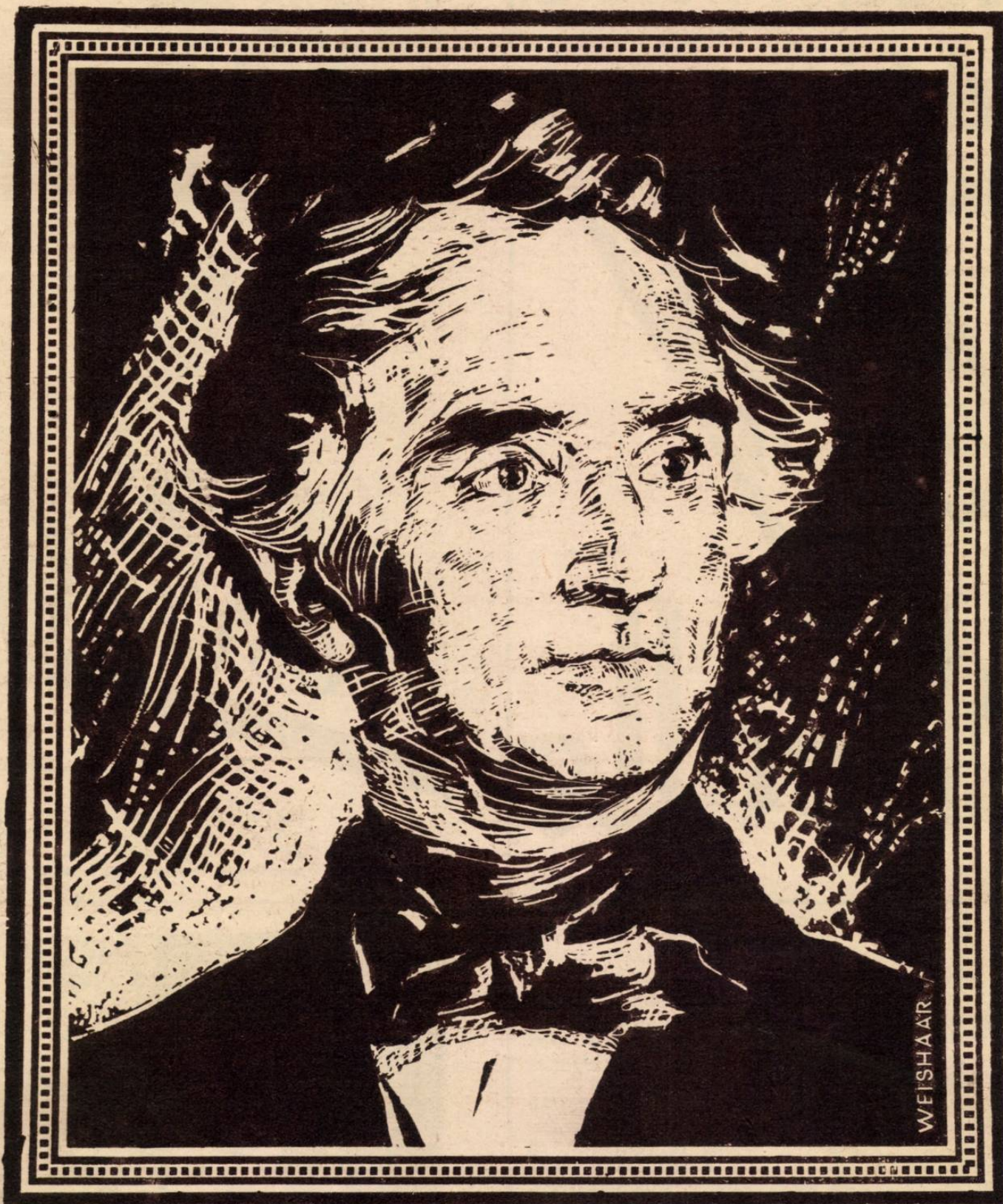
Atracția cea mare

Sunt unele femei înzestrate cu acel „ceva” ce te atrage? Nu, sunt femei cari știu să se facă atrăgătoare, prin exteriorul lor, prin farmecul ce și-l imprimă buzelor lor grație rouge-ului de buze ce-l întrebuintează.

ROUGE DE BUZE

Velours

Justus Liebig

a fost primul care, cu conștiința clară a scopului urmărit, a pus chimia în serviciul vieții practice. Activității sale geniale ca cercetător și ca profesor se atribuie în cea mai mare parte dezvoltarea enormă pe care a luat-o medicina, farmacia, agricultura și o seamă de industrii în secolul al 19-lea. Justus Liebig s'a simțit atașat de compatriotul său Heinrich Emanuel Merck, proprietarul farmaciei „La Inger“ din Darmstadt, printr'o prietenie strânsă care a durat o viață întreagă. Liebig a creat condițiunile științifice pentru existența unei industrii chimice, — iar Heinrich Emanuel Merck le-a pus în aplicare. El a întemeiat în 1827

FABRICA CHIMICA
E. MERCK
DARMSTADT

PE CARE-I PREFERATI?

CINEMATOGRAFUL lansează permanent elemente noi. Dintre acestea nu toate reușesc însă să se mențină în preferințele publicului spectator. S'au văzut vedete, care, după două-trei filme au dispărut de pe firmamentul ecranului, după cum s'au văzut altele care și-au început cariera odată cu cinematograful și care sunt și astăzi în plină activitate.

Pentru interpreții rolurilor de compoziție, menținerea în actualitate nu e un lucru prea greu. Mai greu este pentru junii amorezi, pedeoparte fiindcă înaintarea în vârstă nu le mai permite să abordeze rolurile ce li se cer, iar pedealtă parte, fiindcă spectatorii sunt foarte capricioși cu ei.

Și totuși, în fiecare studio există juni primi proaspăt lansați și juni amorezi din „vechea gardă”

Iată, reproducem în această pagină șase portrete aparținând celor mai populari juni primi ai studiourilor germane.

Oricui îi va fi foarte ușor să-i identifice pe cei din „vechea gardă” și pe cei de dată recentă.

Trei dintre ei — cei din „vechea gardă” — au strălucit pe vremea filmului mut și continuă să-și păstreze aceeași mare popularitate și astăzi. Acestea sunt: Willy Fritsch, Gustav Froehlich și Hans Stüwe.

Ceilalți trei au fost lansați târziu, după apariția filmului vorbitor și tustrei au avut șanse să rămână în gustul publicului. Ei sunt: Johannes Heesters, Viktor Staal și Ernst V. Klipstein.

Intrebați de revista „Filmwelt”, cititorii n'au știut să răspundă pe care îi preferă. Ei au găsit aceleași merite celor vechi ca și celor noi. Cu atât mai mult cu cât niciunul n'a depășit vârste care să-i îndreptățească la retragere.

D-voastră pe care-i preferați?

Sus: (stânga) Cel mai proaspăt june prin al studiourilor germane: Ernst von Klipstein

Dedesubt: (în medalion) Unul din „vechea gardă”: Gustav Froehlich

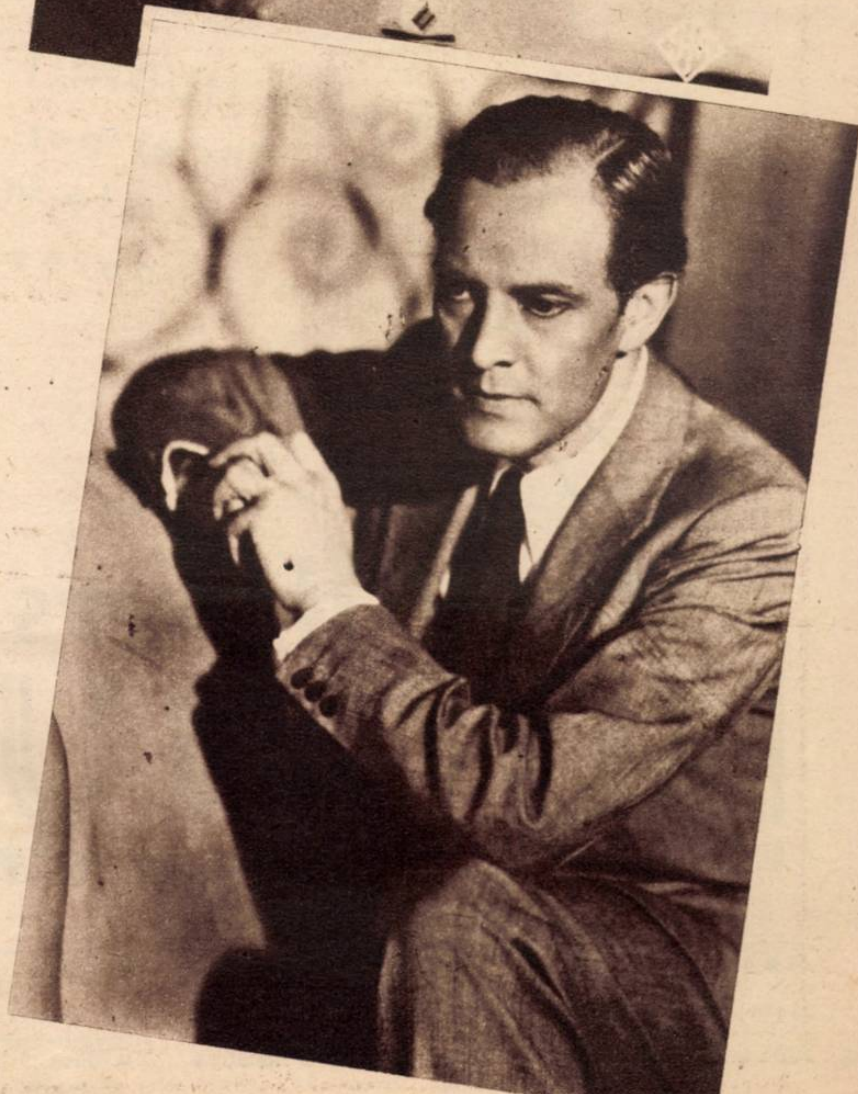
Stânga: Viktor Staal, care deși a debutat încă de pe vremea filmului mut, abia acum e în plină strălucire

Dreapta: (sus) Johanne Heesters, o celebritate a filmului vorbitor

Dedesubt: Cel mai vechi dor și cei mai iubiți din „vechea gardă” Willy Fritsch

Dreapta: (jos) Altul care a reușit să-și mențină popularitatea: Hans Stüwe

FOTO
UFA-O.C.R.

DELICATETE
ȘI GINGĂȘIE

adaugă pudra HUDNUT
tenului Dvs. Discret par-
fumată, se găsește în
12 nuanțe moderne.

Pudra
three flowers
HUDNUT

CE AU DEVENIT AȘII AVIAȚIEI FRANCEZE ?

(Urmare din pag. 7)

A deschis împreună cu o soră a ei, la Aix, un magazin de mode.

S'ar putea face cu oarecare fantezie dar cu multă informație o cafte despre câinii aviatorilor. Jean Assolant, omul care a traversat Atlanticul de Nord, care a organizat linii aeriene regulate între Franța și Madagascar, are un câine foarte fidel. Mascota acestui aviator este un câine originar din Madagascar în a cărui tovarășie a străbătut de mai multe ori planeta.

Istoria câinelui „Kikoto” este dintre cele mai interesante. Dela începutul marelui ofensive germane, Jean Assolant se afla cu aparatul său în fruntea unei escadrile. Datorită marelui superiorității aeriene a germanilor, francezii erau nevoiți să-și retragă în fiecare noapte bazele aeriene. Într-o noapte câinele lui Assolant a fost uitat. Kikoto a petrecut clipe îngrozitoare. În curând aerodromul a fost ocupat de germani și un soldat prins pe Kikoto și îl dădu în păstrare unui locuitor.

Dar câinele nu-și găsi astămpăr. El fuge, străbate Loara înnot, goni până la Saumur, unde întâmplarea îi scoate în cale pe Suzanne Assolant, soția aviatorului.

Assolant a luptat în rândurile armatei franceze care apăra Madagascarul de invazia englezilor. Kikoto l-a însoțit în toate sborurile. Ultima oară însă Assolant a plecat în misiune fără Kikoto. Și nu s'a mai întors. Câteva zile mai târziu corpul carbonizat al aviatorului a fost găsit într'un avion doborât pe malul

mării. Kikoto a dispărut din clipa aceea și nu a mai putut fi regăsit.

Interesantă este de sigur metamorfoza marelui aviator Rossi, cunoscut din sborurile sale fără escală pe distanțe enorme.

Acest aviator pentru care planeta devenise prea mică s'a transformat în funcționar. De sigur că pentru un aviator a fi funcționar, a sta ore întregi aplecat deasupra hârtiilor cu socoteli, este treaba cea mai meschină din lume.

După ce Franța a terminat războiul ei scurt și dramatic, comandantul Rossi a publicat un volum intitulat „In serviciul aviației franceze 1919-1939”.

Cartea s'a bucurat de un mare succes de librărie.

Pentru a-și întrebuința timpul, Rossi, sburătorul care a străbătut distanța New-York-Siria a acceptat un post de funcționar într-o fabrică. In așteptarea păcii, acest avitor de elită se pregătește pentru viitoare succese.

El face cu plăcere declarații presei și celor care-l vizitează cu privire la viitorul extraordinar al aviației. Părerea asului francez este că după războiu, bombardierele grele vor fi transformate în mari avioane postale și de pasageri, iar trenurile aeriene vor deveni banale. Se vor putea vedea șiruri de trenuri aeriene așa cum astăzi se pot vedea numeroase trenuri trecând prin gară. Cât despre viteză, Rossi este convins că ea se va stabili la 1.000 de km. pe oră.

A MURIT ...MAJESTATEA SA CARNAVALUL

(Urmare din pag. 4-a)

înapoiat în India. Se spune că numai trei prinți indieni erau capabili să asigure Nisei un sezon prosper, dacă binevoiau să rămână în hotelurile lor și în timpul Carnavalului.

Alături de acești prinți ai Orientului, oaspeții europeni păreau niște asceți. Regele Gustav al Suediei, care avea obiceiul să-și petreacă la Nisa carnavalul, era foarte econom, evitând orice risipă. El ocupa un mic apartament la hotelul „Englterei”, de unde nu ieșea decât pentru a-și face partida zilnică de golf sau de tenis. Protocolul era dintre cele mai simple. Pentru personalul hotelului Regele nu era decât „Domnul rege”, titlu care plăcea foarte mult suveranului suedez.

Domnul Rege avea obiceiul de a-și face singur cumpărăturile în magazinele din jurul pieței Albert. Cumpărător măsurat și conștiincios, suveranul nu ezita să discute prețurile cu foarte multă voce bună.

Vânzătoarele termina prin a face o reducere, spunând monarhului cu un surâs: „V'am făcut, domnule rege, o reducere, deoarece este vorba de D-voastră”.

De fapt era un client admirabil, care cumpăra mult. Într-o zi a fost văzut cumpărând 12 ceasuri de golf pe care în aceeași zi le-a distribuit darnic suitei sale.

Astăzi pe Coasta de Azur nu mai există niciun suveran adevărat. Au rămas însă reginele, care au domnit în epoca de glorie a Rivierei peste inimile prinților și miliardarilor. Trei femei vor ocupa un loc deosebit în analele Coastei de Azur. Numele lor este: Emiliene d'Alencon, Caroline Otere și Méaly. Aceste trei femei fermecătoare, au atras ani de zile pe vizitatorii Nisei.

Erau trei curtezane, una mai frumoasă și mai capricioasă decât cealaltă. Emiliene era o ființă foarte greu de satisfăcut. Se spune despre ea că într-o zi a aruncat pe fereastră vilele sale un colier de perle de o valoare imensă. Dar această femeie fermecătoare era o cântăreață bună și o poetă care a publicat trei volume; „In templul dragostei”, „Inima paiaței” și „Sub mască”. De sigur că ar fi fost mai interesante memoriile ei.

Astăzi, Emiliene s'a dedat cu ardore operelor sociale și de caritate. Ea crește pe cheltuiala ei mai mulți copii orfani.

Caroline Otere și Méaly au devenit și ele femei serioase: se ocupă intens cu caritatea, patronând opere sociale, dar nu au putut renunța la fastul de altă dată. Precum vedeți Coasta de Azur a fost părăsită de regi și de principii, iar reginele care au rămas acolo nu mai domnesc peste inimi tinere și pătimăse.

POND'S

PUDRĂ
+
CREMA
C
PENTRU NOAPTE
+
CREMA
V
PENTRU ZI

POND'S
FACE POWDER

PRODUSE DE CALITATE
PENTRU
OAMENI DE CALITATE

Unica
INLOCUITOR DE CAFEA
SPECIALITATE
PENTRU
TURCEASCĂ

Problema ce a rezolvat bunica:
Ne dă la toți cafea „UNICA”.

Unica
SPECIALITATE PENTRU TURCEASCĂ

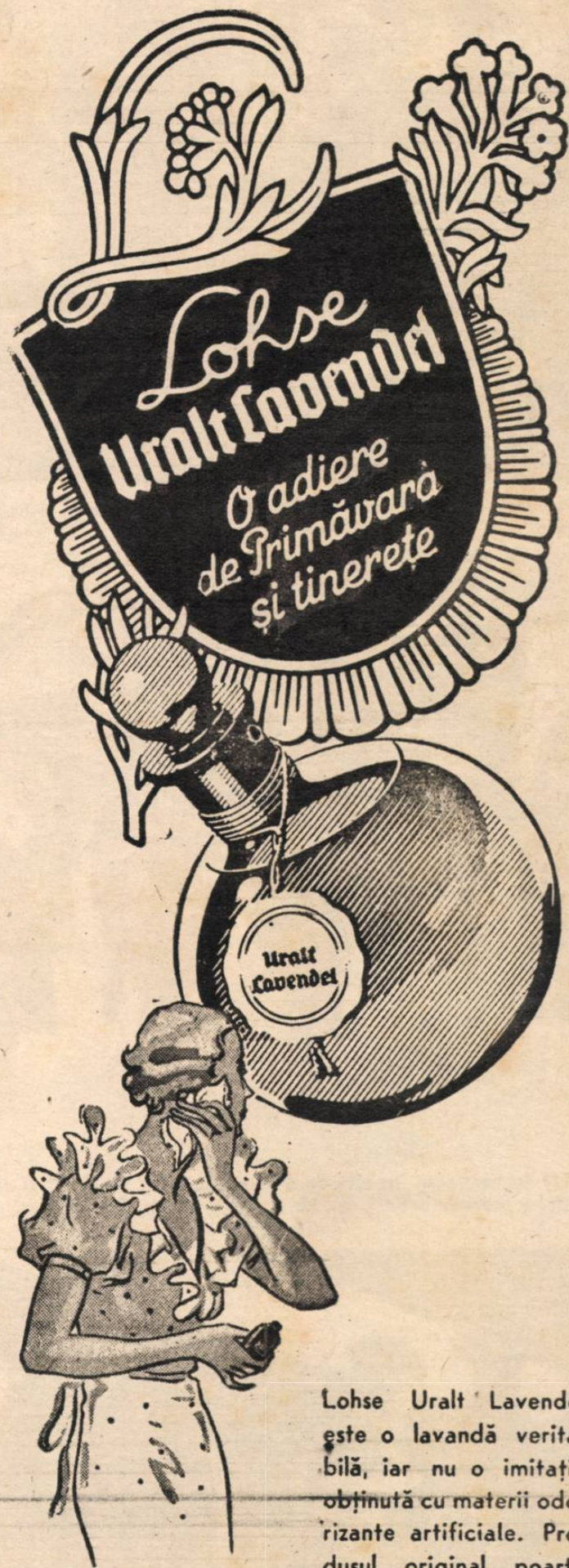

LA ORICE FLACĂRĂ, FIE ARAGAZ,
ELECTRICITATE, LĂMPI CU PE-
TROL, PRIMUS, GAZ AEREAN, MA-
ȘINA CU LEMNE ETC. — PUTEȚI
PREPARA 5 FELURI DE BUCATE
IN ACELAȘI TIMP CU

ORIGINAL LANG
OALA DE GĂTIT
M I N U N E

PROBLEM

REPRÉZENTANȚA GENERALĂ PENTRU ROMÂNIA:
UNIUNEA DE COMERȚ S. A. BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU 51, TELEFON: 4.87.73.

Lohse Uralt Lavendel
este o lavandă verita-
bilă, iar nu o imitație
obținută cu materii odo-
rizante artificiale. Pro-
dusul original poartă
imprimat pe marca si-
gilului cuvântul „Lohse”,
care constituie o garan-
ție pentru calitatea sa
constantă.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALA

Solemnitatea dela Regimentul de Gardă Mihai Viteazu : Stânga: D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștrii, semnând în Cartea de Aur a Regimentului. Dreapta: D. prof. Mihai Antonescu distribuind pluguri și alte unelte agricole invalizilor

D. prof. Mihai Antonescu, însoțit de d-nii generali : Pantazi și Jienescu, la solemnitatea comemorării a 20 de ani dela înființarea aviației italiene

Ofițerii italieni depun o coroană la mormântul aviatorilor români cu prilejul aniversării aviației italiene

D. Ștefan Polyak, ministrul Slovaciei, sosind în gara de Nord

D. prof. Valcovici vorbind, în sala Fundației Carol I, despre „Noile Comunicații în cel de al treilea Reich”

NUMAR SPECIAL DE PAȘTI CU UN BOGAT SUPLIMENT

*Pier 10 lei
13*

Nr. 846
ANUL XVII
APRILIE 1943
60 PAGINI
60 LEI

*Ingrijirea
PIELEI
nu constituie
o problemă!*

Ingrijirea pielii nu se reduce la o simplă și superficială aplicare a cremei, ci necesită un tratament îngrijit administrat întregului țesut astfel încât crema să pătrundă adânc în piele. Această acțiune în profunzime reprezintă valoarea excepțională a CREMEI MOUSON.

CREME MOUSON

PĂTRUNDE
ADÂNC
ÎN PIELĂ

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Tailor made

Dormi și visează,
DARMOL
lucrează

PRIMUL PURGATIV DE CIOCOLATA

DE SFT. PAȘTI

Pelikan
töchtererwor

1910
ANI

DE LA ÎNVIETEA DOMNULUI

În timp ce planeta se svârcolește în cel mai nemilos dintre toate războaiele lumii, calendarul își despoaie filele și timpul aleargă fără contenire.

Atunci când filele calendarului ne reamintesc semnificația unor zile sărbătorești, ne este îngăduit, nouă popoarelor care luptăm, răgazul unei reculegeri.

Și anul acesta, ca și anul trecut, vom sărbători Sfintele Paști pe câmpul de luptă sau gândindu-ne la cei de acolo.

S'au împlinit 1910 ani de când Iisus a murit pe cruce pentru a învia a treia zi. Fiul Domnului, care a venit pentru a aduce lumii mesajul înfrățirii universale, a trebuit să fie crucificat pentru că spiritul îngust al egoismului omenesc să aibă o victorie trecătoare.

Marile sărbători ale creștinismului sunt pentru noi prilejuri de adâncire a evenimentelor care stau la temelia credinței creștine.

Această adâncire ne-o îngăduesc acele cărți de căpătâiu ale omenirii, acele cărți de o simplitate cuceritoare, neîntrecută decât de adevărul literelor lor, ne referim la sfintele evanghelii.

Evangheliile ne relatează viața fiului lui Dumnezeu, care a primit cu umilință să se întrupeze și din fiu a Celui care pe toate le biruește s'a transformat în Fiu al Durerii.

Nimeni, în afară de îngerii care pot contempla adevărul etern și de sfinții care au găsit har în fața lui Dumnezeu, nu vor putea atinge fundul acestei taine cutremurătoare, a întrupării.

Substanța nepieritoare, spiritul fără de moarte, care se întrupează în materie pieritoare. Eternul care coboară la nivelul vremelniceului. Creatorul care se identifică cu însăși creatura.

Cine-ar putea pătrunde aceste taine?

Și totuși ele sunt realități istorice. Cei patru evangheliști ne stau mărturie. Dar dincolo de adevărul istoric al diferitelor tribulațiuni ale Fiului Dumnezeu, credința ne ajută să atingem și să verificăm și celălalt adevăr: cel spiritual.

Așa dar Iisus a venit pentru a predica lumii egalitatea absolută a tuturor în fața morții și în fața lui Dumnezeu. El a îndemnat pe om să-și întoarcă privirea dela valorile trecătoare ale vieții spre a le îndrepta spre cele veșnice.

El a cutezat să ceară într-o lume pe jumătate păgână ca dreptatea să fie îndulcită de milă. A predicat toleranța pentru cei slabi dar mai ales ne-a învățat să urâm un singur lucru: păcatul.

Și oamenii l-au răstignit. N'au înțeles mesajul lui de viață

Un nou tablou al Răstignirii de Lukas Cranach descoperit recent la Sera în Germania

Învierea Domnului din volumul „Biblia în ilustrații” de Julius Schnorr von Carolsfeld.

nouă; n'au putut pricepe că însuși Dumnezeu deschidea, prin învățăturile Fiului Său, căile ce duc spre cer.

Oamenii nu au putut pricepe de ce Iisus pretindea că viața noastră terestră este doar o trecere, un provizorat, o așteptare până când, prin poarta morții intrăm în viața adevărată.

Ei nu au putut să primească această critică ucigătoare pe care Iisus o făcea așa ziselor valori pozitive ale vieții.

Ei nu au înțeles că singura fericire se poate realiza numai în spirit, pentru că materia este alterabilă.

Și crezând că prin răstignirea lui Iisus vor pune capăt unei înțelepciuni pe care o credeau primejdioasă pentru viața lor în care triumfa libertatea păcatului și fățărnicia ei, și-a pătat mâinele cu sângele cel mai nevinovat care a curs vreodată în istorie. Dar adevărul, mai ales atunci când este dumnezeesc, nu poate muri. Cel care a fost Calea, Adevărul și Viața a înviat pentru a continua să fie pentru noi Calea, Adevărul și Viața.

Ce mărginire la oamenii care au crezut că asfixiază un adevăr prin rostogolirea unei lespezi funerare! Și faptele au venit să-i trezească din visul lor. Piatra s'a rostogolit pentru că ea nu putea acoperi pe creatorul ei.

...Și când sfintele femei au venit la mormânt ele au găsit piatra dată la o parte și un înger strălucitor care le-a spus „Mergeți de vestiți că Iisus a înviat”. Și iată că Iisus continuă să trăiască în sufletele noastre, de două milenii. El a trasat drumuri noi în simțirea și în gândirea noastră și a pus pecetea înțelepciunii sale pe tot ce este valoare nobilă în cultura popoarelor creștine.

Actualitatea mesajului lui Cristos este astăzi mai vie ca în alte vremuri. Iisus a fost o mare realitate spirituală în vremea cruciadelor. Astăzi el a coborât din nou pe câmpul de luptă unde se plămădește istoria. Cei care nu pot înțelege strășnicia luptelor de astăzi în Răsăritul Europei, n'au decât să se gândească la cele două tabere luptătoare. Una luptă pentru a apăra înțelepciunea și civilizația lui Cristos iar cealaltă vrea să impună dreptul de a distruge. Simbolul unuia este crucea iar a celeilalte este ciocanul iconoclast și secera distrugătoare de vieți și de gânduri.

Iată de ce spunem că Paștele va fi pentru noi toți, luptători și muncitori, prilej binevenit de a adânci temeiurile creștine care însușesc strădania conducătorilor precum și truda și jertfirea obștească.

OSPĂTURI de ALTĂDATA

B RILLAT Savarin a spus, precum se știe: „Animalele se hrănesc, omul de rând mănâncă, dar arta de a mânca n-o înțelege decât un om de duh”. Această frază își avea rostul ei într-o vreme, în care oamenii puteau trăi mai fără griji și în mod mai larg decât în viața actuală. Iată câteva dovezi.

O listă de bucate din anul 1544, dela Bruxelles, când împăratul Carol al V-lea primise vizita surorii sale, regina Franței. Nu mai redăm cantitățile de pâine, carne, brânzeturi, vinuri, etc., necesare pentru a îndestula masa. Pomenim numai de unele mâncăruri ciudate. Așa de pildă, în zi de post se servea între altele o budincă de balenă, sau ca „hors d'oeuvres” păianjeni de mare.

Peste doi ani împăratul convoacă un mare consiliu al cavalerilor Lănei de aur la Utrecht. În prima zi se servi oaspeților cinci rânduri de mâncare — nu le putem spune felurile, căci fiecare rând se compune din 11 până la 14 feluri. În primul rând figurau între altele „Cap de vițel, vânat cumorcorvi, pirce de mazăre, friptură de lebădă rece, etc. Și friptura de vulpe era o mâncare foarte gustată. De asemeni cocori la tavă, sau la cuptor.

La 1760, d-na de Saint Vincent și d-l de Vedel prânzind la un restaurant avură de plătit pentru masă 125 franci.

Masa plătită atât de scump, se compunea din o sută de raci 6 franci; apoi o rață a la provençale 9 franci; un fel de icre de crap 15 franci; porumbei fripiți 14 franci; țipari cu sos remuladă și alți pești 24 franci; apoi pui, trufe gătte în șampanie; sparanghel, anghinare și mere a la Charlotte.

Să sperăm că cei doi comeseni s'au săturat cel puțin.

Iată și un menu al cavalerului Eon, un menu pe care îl consuma singur fără alți tovarăși de masă.

Dreapta: Jumătate din cantitatea aceasta de jamboane servea, altădată, londonezilor numai la un banchet

Un pepene, un fel de ghiveci de țipari, doi pui, un crap, creieri de vițel cu măcriș, ciulama de porumbei, un epure de casă, friptură de rinichi cu sos, tort, compot, pere, piersici, nuci și gogoși.

Astfel de mese nu constituiau o excepție ci o regulă. Când moda ceru simplificarea meniului, ideea fu primită cu scandal. Lumea era convinsă că conversațiile spirituale la masă și ga-

Cofetarii transatlanticului „Ilede-France”, care au fost premiați pentru arta lor neîntrecută în preparatul prăjiturilor

Iată acum ce simplă e bucătăria modernă! Ca și mesele, de altfel...

lanteră vor dispărea complet. Mâncarea nu era numai abundentă dar și bine gătită. Obiceiul de a parfuma bucatele părea o deprindere foarte ciudată. Până și ouăle erau parfumate, iar claponii erau îngrășați cu nuci și bomboane parfumate.

Dar și mai târziu la 1841, la un banchet dat în cinstea lordului Mayor (primarul Londrei) s'au servit pentru 150 persoane, următoarele: 250 castroane cu supă de broaște țestoase, 30 de feluri de mezeluri, 6 feluri de pește, 4 curcani fierți cu stridii, 50 claponi, 50 plăcinte franțuzești, 60 plăcinte de porumbel, 53 jamboane, 40 limbi prăjite, 2 miel, cinci boi, 60 de feluri de cartofi, 6 feluri de sparanghel, 44 farfurii mari cu pește, cu homari și crapi, 190 creme și 110 (Continuare în pag. 25)

ORIGINEA ouălor roșii a ciocnitului și a mielului DE PAȘTI

De ce se roșesc ouă, de ce se ciocnesc ouăle și de ce se obișnuiește miel, de Paști? Iată întrebări la care nu se poate răspunde cu ușurință, fiindcă toate au la bază legende datând din cele mai vechi timpuri ale creștinismului. Cu privire la legenda ouălor roșii s'au putut culege mai multe versiuni cari se îmbină una cu alta.

La început creștinii n'au știut ora exactă când a fost răstignit Iisus Hristos. S'a crezut că era vorba de ora 6 seara.

După socoteala, care s'a făcut mai târziu, s'a precizat că Iisus Hristos a fost răstignit Vineri, la ora 12 ziua, după ce a fost judecat Joi, toată noaptea și Vineri dimineata.

La picioarele crucii erau Maria Magdalena și mai multe alte femei. Una dintre ele avea întâmplător o legătură cu

Sub pomii înfloriți, la țară ca și la oraș, se ciocnesc ouă roșii...

Adevăratul farmec al ciocnitului a fost în totdeauna, pe iarbă verde, în mijlocul naturii care renaște

— Sângele lui a curs de pe crucea dela Golgota ca preț de răscumpărare pentru păcatele noastre. Și orice om din lume, dela cel mai umil sclav până la împărat, are păcate! Curtenii priviră uimiți, alții înspăimântați, auzind vorbe cutezătoare ale acestei femei din popor, față de cel mai mare stăpânitor de pe atunci.

Dar în acea clipă, niște ouă, ce se aflau întâmplător într'un vas, în fața împăratului Tiberiu, se nroșiră. Și din acele momente — spune legenda — împăratul Tiberiu, a devenit părtaș al creștinilor.

Biserica creștină consideră oul ca un simbol, dându-i o semnificare din punct de vedere metafizic.

(Continuare în pag. 22)

ouă, pe care, punând-o jos, ouăle au fost înroșite de sângele, care a curs din rănila Mântuitorului: dela picioare, mâini și de sub coaste. Această întâmplare a impresionat adânc pe cei de față.

După învierea lui Iisus Hristos, Maria Magdalena, plecând dela mormânt, a devenit o aprigă misionară a ideii creștine.

Fiind în pribegie, ducea într'o zi cu dânsa câte-va ouă.

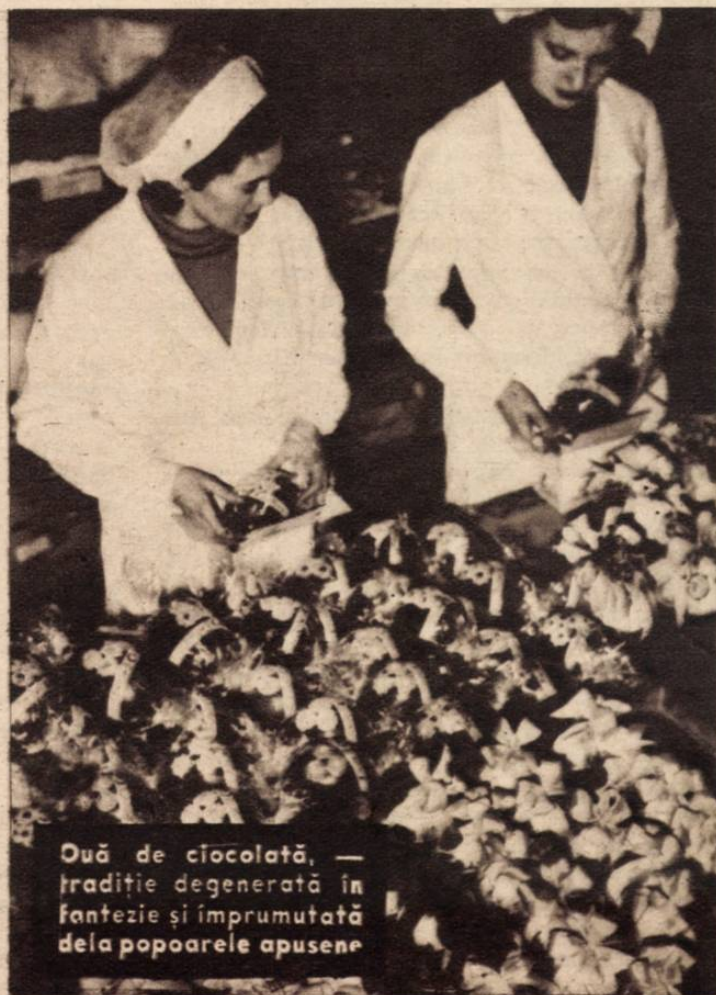
— Tot ce spui va fi adevărat, când se vor roși ouăle ce le ai în legătură! — îi spuse unul dintre trecători în batjocură.

Și legenda spune, că ouăle s'au înroșit, spre marea uimire a celor de față.

Sfânta Maria Magdalena — cum a denumit-o mai târziu religia creștină — în zelul ei de propagandistă, plecând din Asia Mică, ar fi ajuns până la Roma.

Folosindu-se de anumite împrejurări ar fi pătruns până la curtea împăratului Tiberiu.

Maria Magdalena a început să-și desfășoare crezul ei, vorbind înflăcărată despre învierea Mântuitorului.

Ouă de ciocolată, — tradiție degenerată în fantezie și împrumutată dela popoarele apusene

În timpul marilor procesiuni, biserica dela Fatima devine neîncăpătoare și preoții trebuie să binecuvânteze mulțimea sub cerul liber

DATORITĂ situației sale politice excepționale, dar mai ales bunelor raporturi pe care și le-a menținut cu toate puterile beligerante sau neutre, Portugalia a reușit să atragă atenția întregii lumi asupra organizării sale sociale și politice ce apare exemplară multor țări europene.

Sub conducerea unui șef cu posibilități excepționale, Portugalia a putut să rămână pe linia unei neutralități absolute, păstrându-și întreaga libertate economică și totală independență politică.

Cu toate presiunile exercitate de anglo-americieni, mica țărișoară iberică a rămas neclintită pe poziția ei, apărându-și cu demnitate, cu hotărâre și dăruire, principiile sociale care stau la baza vieții statului.

Pentru un creier obișnuit să judece în lumina riguroasă și limitată a faptelor, această politică și această înțelepciune internă și externă, apar ca rezultatele unor activități publice inspira de cel mai curat naționalism.

Este cert că Oliveire Salazar a putut, prin marea sa dragoste de țară, să învingă toate piedicile ridicate în calea politicii sale neutre și să înlăture toate ispitele care ar fi putut să atragă Portugalia în războiu.

Portughezii însă pretind că în afara meritelor excepționale ale d-lui Salazar, care de sigur ocupă un loc oșebit în prețuirea populară, poziția și situația excelentă a Portugaliei se datorează unui eveniment care depășește limitele înțelegerii umane și care nu poate fi explicat decât ca o dovadă a dragostei purtate de însăși Providența creștinescului popor iberic.

Pentru a înțelege cele de mai sus ne grăbim să adăugăm că în Portugalia s'au înregistrat un șir de fenomene mistice, care ocupă un loc deosebit în viața religioasă a maselor.

Aceste fenomene sunt cunoscute sub numele „Misterul dela Fatima”.

Înainte de a explica evenimentele de o simplitate evanghelică petrecute cu ani în urmă la Fatima (mică localitate din Portugalia), vom spune cu Suveranul Pontif, șeful Bisericii romano-catolice, Papa Pius al XII-lea, a declarat în mod public că „Misterul dela Fatima” este un fapt considerabil în istoria religioasă a prezentului.

Este ușor de înțeles de ce Europa creștină își îndreaptă cu mare curiozitate atenția și privirile asupra acestui eveniment, pe care spiritele mistice îl consideră mărturie certă a harului găsit de Portugalia în fața lui Dumnezeu.

Vom căuta să relatăm pe scurt principalele evenimente petrecute la Fatima, precum și consecințele sociale actuale.

În mijlocul vaerelor de durere ce se ri-

MISTERUL DIN Fatima

dicau în văzduhul Europei, în anul 1917, portughezii au aflat pentru prima oară despre localitate ce poartă numele Fatima. Faptele petrecute în acest loc singuratec constituiau pentru oamenii de credință curcubul vestitor al păcii.

Dar ce s'a întâmplat cu ani în urmă la Fatima?

Copila Lucia des Santes și verii ei Francisc și Jacinta Marto păzeau

în fiecare lună la aceeași dată în același loc. În lunile următoare, femeia de dincolo de această lume a fost credincioasă la întâlnirile fixate.

Vestea acestor neobișnuite întâmplări a ajuns la urechea localnicilor și astfel oamenii din împrejurimi au început să facă pelerinaje de căință în locul numit Cova de Iria. Numărul pelerinului a sporit în decurs de 6 luni dela 60 de oameni la 70.000.

La 10 Iunie ciudata apariție, care nu era altcineva decât Fecioara Mamă a destăinuit celor trei ciobănași, destinul lor. Francisc și Jacinta urmau, după spusa Fecioarei, să pornească către cer în timp ce Lucia va rămâne mai mult timp pe pământ pentru a inspira lumii cultul Preacuratei.

La 13 August apariția nu s'a mai produs deoarece copiii au fost reținuți cu forța într'un arest ordonat de prefectul regiunii, un ateu militant.

Și totuși Fecioara a rămas credincioasă făgăduelilor sale, deoarece după spusa mulțimii s'au produs în acea zi fenomene extraordinare care păreau a fi semnele exterioare ale unei prezențe suprafirești.

La 19 August copiii au văzut din nou pe „Cereasca Doamnă” care le spuse cuvinte de o mare simplitate:

„Rugați-vă, rugați-vă mereu pentru sufletele care se îndreaptă spre iad, pentru că prea puțini se roagă pentru întoarcerea păcătoșilor”.

La 13 Septembrie s'au produs noi turburări atmosferice constatate de mulțimea pelerinilor. În sfârșit la 13 Octombrie, Preacurata ar fi spus aceste cuvinte:

Am venit pentru a îndemna pe oameni să se roage, am venit pentru a îndemna pe cei credincioși să-și schimbe viața și să nu

Statuia păstoritei Jacinte, care e purtată în triumf la fiecare procesiune

vitele pe un câmp în locul numit Cova de Iria (valea Irenei). Asta s'a întâmpla la data de 13 Mai 1917. Copiii se aflau la o distanță de 2 kilometri de cătunul unde locuiau părinții lor, cătun numit Aljustrel. Când a venit ora prânzului, copiii au rostit împreună rugăciunile după care au continuat să se joace.

De și ziua era senină, cei trei ciobănași văzură deodată un fulger care luminează tot cerul. Au luat-o la goană înspăimântați, când au văzut, spre marea lor uimire, stând deasupra unui brăduț, ce și cum ar fi plutit în aer, o femeie frumoasă ca lumina. „Frumoasă ca lumina” acesteia sunt cuvintele Luciei des Santos.

Minunata apariție vorbi copiilor rugându-i să accepte orice suferință pe care Dumnezeu le-o va trimite. Ea le spuse să se roage cu fierbințeală pentru pacea lumii, dar mai ales pentru întoarcerea celor păcătoși la credință.

Apoi frumoasa „doamnă” ceru copiilor să rostească în fiecare zi rugăciunea numită a „Rozarului” închinată Fecioarei Maria și să revină

Dreapta: Membrele mișcării feminine „Acțiunea Catolică” participă cu steagurile lor la fiecare procesiune

Lisabona, orașul din care pornesc mii de pelerini spre locul în care s'a arătat Fecioara Maria

În anul 1918, Francisc și Jacinta au căzut bolnavi de gripă spaniolă. Fecioara Maria îi vesti că primul care va pleca spre cer va fi băiatul. La 4 Aprilie 1919, Francisc muri după ce se împărtăși cu trupul Domnului. Jacinta a suferit mai multă vreme fiind favorizată cu mai multe vizite ale Preacuratei. Ea a arătat în timpul boalei o răbdare încreșcă și un curaj eroic. A fost transportată la Lisabona unde la 12 Februarie fu supusă unei operații. A murit la 20 Ianuarie în acelaș an. O călugăriță a cules de pe buzele muribundeii cuvinte care par să întrecă puterile intelectuale ale unui copil.

Am relatat pe scurt fenomenele de ordin suprafiresc petrecute în locul numit Cova de Iria în apropiere de sanctuarul Maicii Domnului din Fatima. Vom adăuga că înmormântarea Jacintei s'a transformat într'un adevărat triumf popular. Corpul copilei a fost înhumat în cavoul unei nobile familii, de unde a fost desgropat pentru a fi reînhumat în cimitirul din Fatima. În anul 1915,

Fervoarea religioasă a fidelilor se traduce uneori prin acte ca acesta: o femeie parcurge în genunchi ultima etapă a pelerinajului

mai întristeze pe Iisus. Să se roage și să se căiască. Dacă oamenii se vor îndrepta, războiul va lua sfârșit..."

În aceeași zi, după plecarea Fecioarei, văzută de cei trei ciobănași, a avut loc marea minune pe care portughezii o numesc „Semnul lui Dumnezeu” sau „dansul Soarelui”. Iată o descriere acestui fenomen după o relatare a unui reporter francez:

Din ajunul zilei de 13 Octomvrie ploaia fără întrerupere. Locul numit Cova de Iria devenise o băltoacă de noroiu. În clipa când Lucia a făcut semn că Fecioara a plecat, ploaia a încetat și soarele apărură pe cer în timp ce norii dispăreau la început, soarele era un disc palid parcă ar fi fost de argint. Dar iată că astrul începu să se învârtască cu repeziciune emițând raze de culoarea curcubeului.

De trei ori s'a repetat acest fenomen. Soarele părea să fie un imens joc de artificii. La un moment dat pelerinii văzură că astrul se desprinsese de pe cer și părea că se prăvălește.

Mulțimea căzu în genunchi rugându-se cu fervoare și groază. Supranaturalul revenise pe pământ. Când fiecare și-a revenit în fire, soarele se afla din nou pe cer luminos și călduros, iar pământul, oamenii și hainele lor se uscaseră.

Fenomenul acesta a fost trăit cu o intensitate extraordinară de mii de oameni.

Pe de altă parte minunea solară a fost zărită de persoane aflate la mare depărtare de Cova de Iria, de oameni care se găseau la 40 sau 50 de kilometri de locul numit.

Semnele exterioare s'au mai repetat după spusa pelerinilor. La a doua apariție a Fecioarei crengile unui brăduț s'au aplecat spre pământ ca și cum ar fi vrut să salute pe Regina Cerului în clipa când Lucia a făcut semn că Maica Domnului pleca.

În timpul celei de a cincea vizită a Preacuratei, pelerinii au trăit cu o mare groază următoarele:

„Pământul s'a întunecat ca și cum soarele ar fi intrat în eclipsă. Intunericul a fost deodată străbătut de o lumină puternică și misterioasă din care țâșniră petalele strălucitoare ale unor flori ne mai văzute. Aceste petale cădeau spre pământ. Pelerinii au încercat să le prindă în palmele lor deschise, dar petalele albe păreau insesizibile. Păreau făcute dintr'o substanță cerească”.

Fenomenul acesta numit „ploaia de flori” s'a repetat la data de 13 Mai 1924 în prezența unui număr de 200.000 de pelerini. Unul dintre pelerini a reușit să fixeze fenomenul pe o placă fotografică.

Aceste minuni care au fost la început considerate fenomene de sugestie colectivă, au dat un alt curs vieții religioase a Portugaliei.

Autoritățile politice au început o prigoană teribilă împotriva pelerinilor și firește, copiii vizionari au avut și ei de suferit.

În acelaș timp autoritățile eclesiastice priveau cu mare neîncredere aceste fapte și întâmplări.

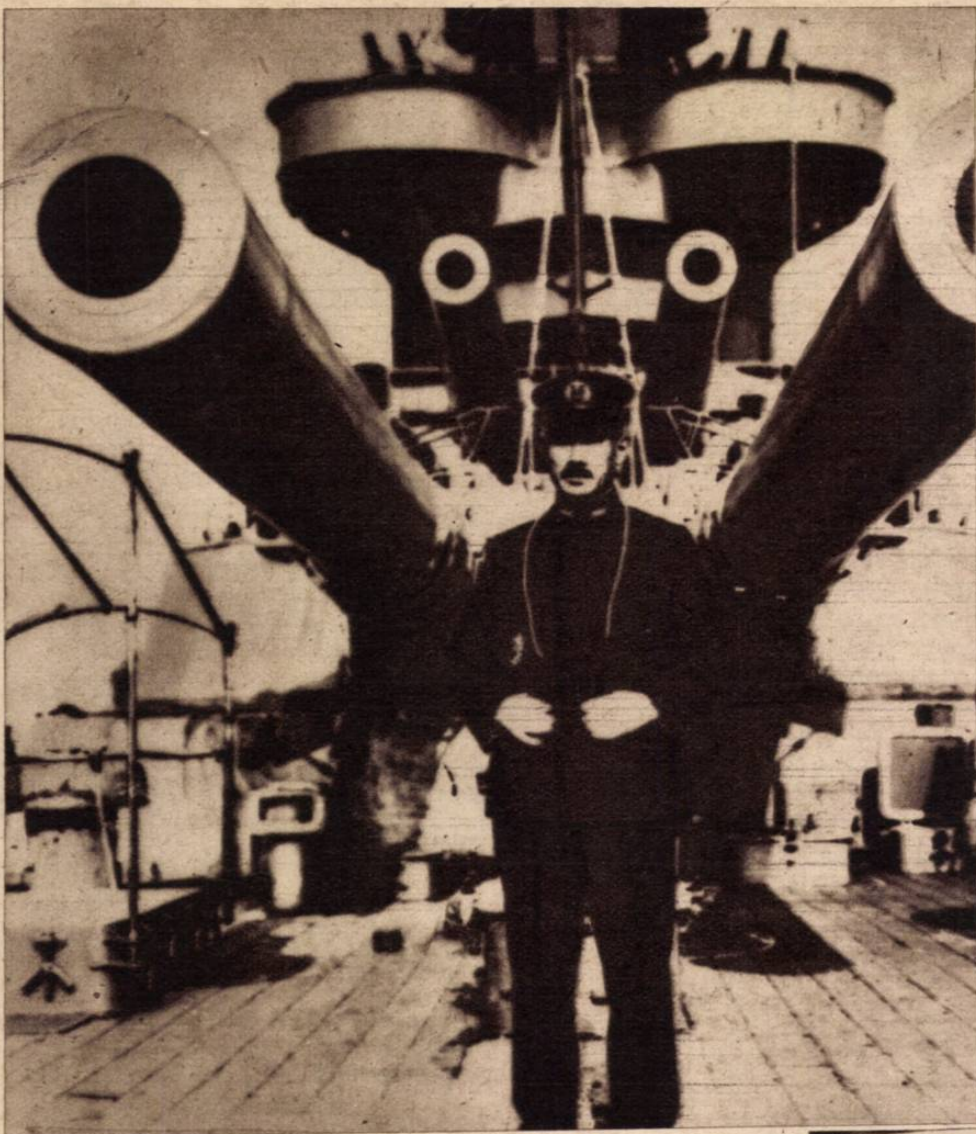
Dar credința populară devenea din ce în ce mai fermă. Pietatea luă forme profunde ca în primele timpuri ale creștinismului.

La fiecare procesiune carul pe care e purtată statuia Fecioarei dela Fatima este acoperit de flori, depuse de mâinile pioase ale credincioșilor

Dreapta: Fatima nu e, ca Lourdes, o localitate pentru însănătoșiri, totuși bolnavii vin aici în număr mare animați de speranța supremă a vindecării

Stânga: Din cauza artei cu care au fost apărute secretele militare, nimeni n'a știut ce forță navală ascunde Japonia

Este interesant de notat că la ultimele expoziții aeronautice dela Tokio, la cari au fost invitați cu o extremă politețe toți atașii militari, japonezii au știut atât de bine să-și ascundă potențialitatea aeriană, încât americanii cheuiau la Pearl Harbour, siguri că nu vor putea fi deranjați de aviația japoneză. Restul se cunoaște. La o manevră imperială, care a avut loc acum câțiva ani, englezii au notat următoarele: „Japonezii n'au tancuri moderne, soldații lor sunt prost echipați, prost instruiți, iar aviația inexistentă”.

Din aceste informații au rezultat pentru anglo-americani surprizele dure-roase dela Singapour, din Malaezia și din Filipine.

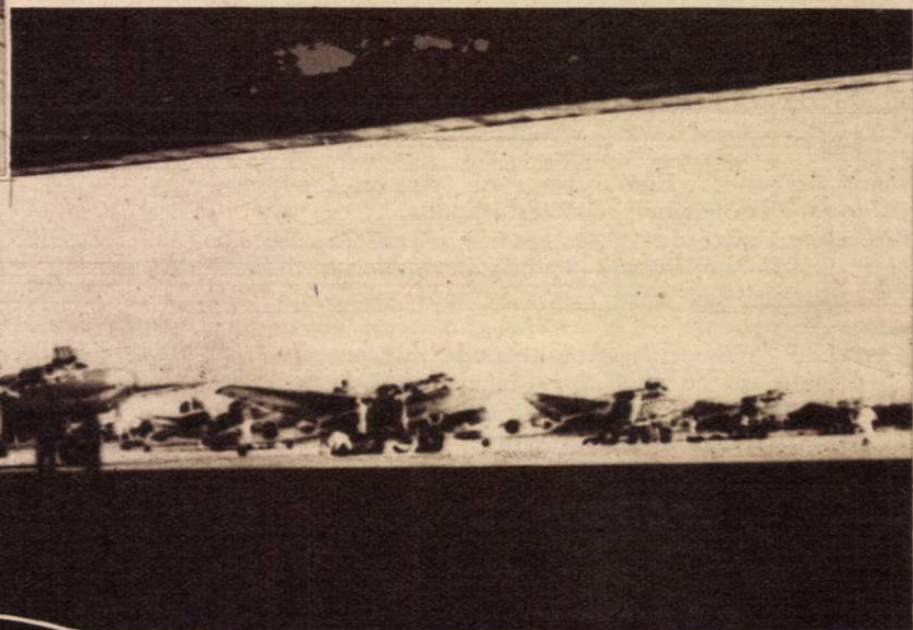
Lupta dintre Intelligence-Service și contra spionajul din Tokio s'a sfârșit cu victoria netă a Japoniei

În ceea ce privește modul cum Japonia a știut să-și păstreze secretele militare cele ce vom aminti sunt deajuns de elocvente:

În primăvara anului 1941, șeful unei patruli britanice care cerceta deșertul Cirenaicei a întâlnit un mic grup de soldați germani. Știrea a fost imediat transmisă la cartierul general al generalului Wawel. Șeful biroului de informații a ridicat din umeri. „Nu-i venea să creadă. El repeta: nu există niciun soldat german pe teritoriul african. Și totuși trupele germane au fost transportate peste mediterană fără ca faimosul „Intelligence-Service“ să afle ceya. Pe vremea când se petreceau aceste fapte d. Churchill a ordonat dislocarea unor forțe britanice care au fost trimise pe frontul grecesc. Deplasarea a fost fatală celor două fronturi. Dacă informația șefului de patrulă ar fi fost crezută, dacă serviciile britanice de informații ar fi funcționat în condiții bune, poate că soldații britanici n'ar fi căzut în captivitate în Grecia și nici nu ar fi fost nevoiți să se retragă dela El-Ageila.

Imediat după lichidarea forțelor expediționare britanice debarcate în Grecia, faimosul „Afrikakorps“ a atacat cu succes înspăimântător.

Grija cu care acest secret militar a fost păstrat până la sfârșit, va rămâne

Nici construcțiile aviatice ale Japoniei n'au putut fi aflate de agenții Intelligence-Service-ului

ca un model demn de imitat în istoria războaielor. Și totuși „Afrikakorps“ n'a fost improvizat: Dimpotrivă: soldații germani cari au fost trimiși în Africa au fost pregătiți din vreme. În Prusia orientală, aproape de vechea frontieră lituaniană, pe o limbă de pământ strânsă între apele Baltice și lagune, există un deșert african. Adică un deșert ce prezintă oarecare asemănare cu deșertul african. În această regiune se poate vedea dune de nisip, se pot întâlni vânturi și furtuni de nisip, o vegetație săracă, și cursuri de apă sărate. Toate elementele deșertului african în afară de soare. Înainte de război, casele de filme lucrau în acest decor scenic, a căror acțiune se petrecea

Jos: Când au apărut în Africa, soldații Mareșalului Rommel, cunoșteau perfect secretele deșertului

CUM SE APĂRA

NATIUNILE beligerante își apără cu îndârjire, și cu extremă precauție, secretele lor de război de care depinde rezultatul acțiunilor militare de pe front.

În toate țările beligerante s'a făcut apel la prevederea, la discreția și mai ales la patriotismul cetățenilor, pentru a stăvili acțiunea dăunătoare a spionilor, care lucrează în întuneric și în taină.

Propaganda beligeranților reia, sub toate formele, tema spionajului, arma cea mai de temut a inamicului, care se hrănește din indiscreții, din șoapte, din comentarii nesăbuite, din trădări inconștiente și din acțiuni criminale dictate de interes personal.

Vom arăta în cele ce urmează cum înțeleg marile puteri beligerante să răspândească în sânul poporului teama față de acțiunea extrem de primejdioasă a spionilor și a defecșilor.

Pe cutiile de chibrituri din Japonia se poate vedea următorul desemn: o imensă ureche care stă la pândă. Într'un colț, un soldat japonez care duce degetul la buze. Este una din numeroasele forme ale propagandei ce amintește țării că inamicul stă la pândă. Terenul pe care se face această propagandă este extrem de propice. Națiunea japoneză a fost întotdeauna foarte circumspectă în privința străinilor. Toți japonezii supraveghează îndeaproape pe străini. Fără să se îndepărteze dela regulile tradiționale ale politeței și ale buneii cuviințe, rămânând amabili și surăzători, ei le supraveghează acțiunile și cuvintele cu o atenție de necrezut.

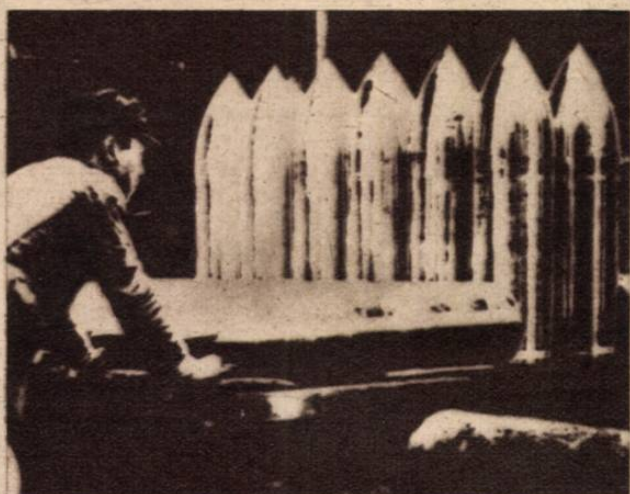
Se poate afirma că adevărata patrie a secretului militar este Japonia. În trecutul acestei puteri nu se poate cita nici măcar un singur caz de spionaj la care să fi participat japonezii.

Există undeva, pe coastele insulelor Japoneze, un port de război care poartă numele Kure. El se întinde în formă de semilună într'un golf înconjurat de coline acoperite cu păduri și cu fortificații. Anglo-Americanii au toate motivele să presupună că portul Kure este unul dintre cele mai însemnate baze ale flotei de război japoneze, dar niciun străin nu se poate lăuda că s'a putut apropia de zona lui. Japonezii cari pătrund în incinta portului nu pot avea asupra lor aparate fotografice și nici măcar creion și hârtie. Lucrătorii cari muncesc în arsenalul portului se îmbracă și se desbracă sub privirile atente ale poliștilor. În altă țară, lucrătorii s'ar putea revolta împotriva acestei supravegheri. În Japonia se știe că această supraveghere este necesară, ba chiar esențială pentru viața națiunii. Rezultatul atâtor prevederi este următorul: nici una din puterile beligerante nu poate pretinde că ar cunoaște tonajul exact al Japoniei și adevărata sa forță militară. Japonia a rășit printr'o abilă diplomatie să păcălească lumea în privința posibilităților ei militare reale. La începutul războiului din China un gazetar englez a scris următoarele:

„Japonezii au început împotriva Chinei o acțiune militară care-i va istovi în curând“. Realitatea se cunoaște: japonezii nu numai că nu s'au istovit dar au fost capabili să dea lovituri grele forțelor navale americano-engleze.

Înainte de 8 Decembrie, amiralii americani, afirmau că în câteva săptămâni ar putea lichida forța navală a japonezilor. S'au înșelat profund. De ce? Pentru că Japonia a știut să-și păzească t're secretele militare.

**SECRETELE
DE
RĂZBOI**

Nici un străin n'a pătruns vreodată într-o fabrică de muniții din Japonia

unde în țările calde. În anul 1940 Mareșalul Rommel a început să-și pregătească acolo cu multă minuțiozitate forțele expediționare din Africa.

Nimeni nu a aflat nimic, în timp ce Germania își pregătea temeinic corpul expediționar, fabricând tancuri speciale pentru deșert și echipament pentru canicula africană. A fost un mare succes al contra-spionajului german. Și firește o înfrângere a „Intelligence-Service-ului”.

În afară de poliția, de serviciile de contra-spionaj, Germania își apără secretele militare făcând educația publicului. În această privință ziarul Berliner Boersen Zeitung, relatează cum a fost bombardată o localitate imaginată din Germania. Ziarul vorbește despre Mittelsdorf, care a primit vizita bombardierelor britanice. În urma cărui fapt o localitate mică, de importanță economică inexistentă a devenit ținta raidurilor inamice? Iată originea acestei întâmplări tragice, deoarece ea a costat viața unor pașnici locuitori din Mittelsdorf. Într'un număr al ziarului local din Mittelsdorf, șeful unei întreprinderi locale a publicat un articol despre întrebuintarea

unui ochiu expert ele desvăluie prezența unor importante uzine.

Dosarul Mittelsdorf crește. Într'o noapte cu furtună, un mic vas german eșuiază pe coasta engleză. Echipajul n'a avut timpul necesar să distrugă epava. Englezii descoperă printre resturile vasului un instrument de precizie pe care este scris: Mittelsdorf, și iată cum, indiscreția unor lucrători, a unui comerciant, a unui industriaș și a unui conferențiar Mittelsdorf, pitorescul colțisor de raiu devine ținta raidurilor inamice. Într'o noapte, orașul este atacat. Și de atunci imaginarul Mittelsdorf a devenit ținta vizitelor inamice.

Concluzia la care ajunge ziarul german este firească și se impune dela sine: Discreție și prudență.

La originea raidurilor engleze se află una sau mai multe indiscreții. Cei care le-au comis nu sunt trădători, nici spioni. Și totuși fără să știe, ei au conștiința încărcată cu sângele celor din Mittelsdorf.

Placarde imense anunță pe cetățenii Reichului că: „Inamicul stă la pândă”. Iată cum se face educația publicului german.

Americanii, ne relatează o publicație neutră, au făcut un film în care au arătat primejdia spionajului. Prima scenă înfățișază pe un tânăr ofițer care intră în magazinul unui croitor pentru a comanda zece cămăși tropicale.

Colibă africană construită în Germania pentru studiul și experimentarea vieții din deșert

că mâine seară pleacă un mare transport de trupe cu destinația Australia”. Cineva a auzit aceste cuvinte. Nu le va uita. Au trecut câteva zile și negustorul citește că un mare vas de transport a fost scufundat în apele australiene. Negustorul este indignat, întrebându-se:

„Cum e cu puțință ca inamicul să cunoască mișcarea vaselor noastre?” El nu-și dă seama că el însuși este autorul nenorocirilor care a lovit armata țării sale.

Exemplul pe care-l dau americanii de cum se trădează un secret: Iată, la un croitor vine un ofițer, care-și comandă niște cămăși tropicale, deoarece, declară el, a doua zi pleacă departe

Croitorul se scuză acasă că a întârziat, fiindcă a trebuit să execute comanda urgentă a ofițerului care, probabil, pleacă în Australia

Băiatul croitorului, care a auzit aceasta, se laudă a doua zi, unui coleg, că tată-său lucrează cămăși tropicale pentru armata ce pleacă în Australia

La rândul lui, acesta duce vestea acasă, iar de aici, mama sa o duce și o difuzează mult exagerat, firește la coofor

Una dintre coafeze povestește și ea ce a auzit, seara, la o cafenea. În apropiere sunt însă urechi cari se interesează de asemenea stiri...

Iar, câteva zile mai târziu croitorul citește în ziar torpilarea transportului de trupe, exprimându-și indignarea că guvernul nu știe să-și trimită vapoarele în secret

Neștiuți de nimeni, soldații din „Afrikakorps” s'au antrenat și au studiat legile deșertului pe malurile Baltice

energiei hidraulice pe vremea faraonilor. Articolul a scăpat cenzurei. Și totuși el a fost citit cu atenție de spionajul britanic care a descoperit printre rânduri informații de un interes deosebit: la Mittelsdorf existau uzine.

Câteva săptămâni mai târziu, autoritățile engleze analizează scrisoarea unui comerciant din Bermuda, care, adresându-se unui client din America de Sud, declară că nu mai poate face față angajamentelor luate înainte de război. Spionii britanici cercetează fișa acestui comerciant și află că el reprezintă interesele comerciale ale unor întreprinderi din Mittelsdorf.

Ceva mai târziu, un industriaș face o vizită în Elveția unde vrea să angajeze ceasornicari. „Intelligence-Service” află că acest industriaș este din Mittelsdorf. Industriașul crede că nimeni nu a luat notă de deplasarea lui. Se înșală. Și iată că într'o bună zi, pe de-asupra liniștitului colțisor înverzit care este Mittelsdorf, zboară foarte jos un avion de recunoaștere al inamicului. Avionul a luat fotografii și a scăpat. La înapoierea din misiune, fotografiile sunt analizate de specialiști cari sunt adevărați vrăjitori. Fotografiile nu spun nimic unui profan, dar

Ofițerul cere ca aceasta comandă să fie executată până a doua zi. Revenind acasă, domnul croitor se adresează nevestei sale pentru a-și acuza întârzierea: „Iartă-mă dragă, dar am primit o comandă urgentă de la un ofițer care pleacă să lupte în Australia, pleacă mâine seară”.

Copilul negustorului, Ted, a reținut informația. A doua zi băiatul o transmite unor camarazi de joacă. „Tăticul e foarte ocupat cu cămășile soldaților care pleacă să se bată în Australia”. Un prieten al lui Ted a adus informația acasă. Mama acestui prieten o duce și o lansează la coafor.

Manicurista nu e surdă, Seara, într'o cafenea, ea transmite informația unor prieteni: „Știți

CUM va fi aviația de mâine? Care va fi viteza uriașelor avioane de transport care în perioada de după războiu vor transporta milioane de călători și enorme cantități de mărfuri peste mări și oceane?

Care vor fi, într'un cuvânt, caracteristicile avioanelor de transport și de comerț cari vor intra în funcțiune, în epoca de după războiu?

În sfârșit, cum vor fi organizate serviciile aeriene?

Tehnicienii încearcă să răspundă la aceste întrebări. Performanțele actuale ale avioanelor militare permit să se stabilească anumite premize. Ce-i

drept, părerile specialiștilor sunt foarte împărțite. Toți sunt însă de acord că în anii care vor urma războiului, avioanele vor a-

Luna, așa cum o vedem noi de pe pământ, în nopțile înstelate

junge să sboare la mari înălțimi, și că vor putea străbate fără nici o primejdie zona stratosferică.

Stratosfera este astăzi la modă. Se vorbește foarte mult despre ea, mai ales dela faimoasa ascensiune a profesorului Piccard, primul ei explorator.

Credem că nu ar fi lipsit de interes pentru cetitori, să afle amănunte în legătură cu subiectul rândurilor de față.

Pe scurt, stratosfera începe acolo unde se termină troposfera, grosimea acesteia din urmă fiind mai mică la ecuator decât la poli.

La poli, stratosfera începe la o înălțime de 7.000 de metri. La ecuator ea începe la 17.000 de metri. În ceea ce privește regiunea Europei centrale din care face parte și țara noastră, înălțimea dela care începe stratosfera se evaluează la 11.000 de metri.

Trebue deci să urci cu

Dreapta: Un astronom belgian a reușit să construiască din plastilină mai multe planete, printre care și luna

Stânga: Cea mai, mare fotografie a lunii făcută până azi

Februarie 1920, aviatorul Schroeder a atins recordul de 10.093 de metri. În anul 1923 Sadi Lecoqte depășește 11.000 de metri iar germanul Neuenhoffer atinge în anul 1929 înălțimea de 12.000 de metri.

Va fi posibilă o călătorie în lună?

avionul la 11 kilometri pentru a intra în zona stratosferică.

Se pune întrebarea: este posibil sborul la această înălțime. Călătorii pot suporta presiunea aerului la o înălțime între 11.000 și 15.000 de metri?

Răspundem imediat că nimic nu se opune marilor ascensiuni. Problema depășirii troposferei până la limita stratosferei a fost rezolvată în cursul actualului conflict.

Soluția practică a sborurilor la mari înălțimi a fost găsită și rezultatele au fost dintre cele mai bune. Ceea ce mai rămâne de făcut este adaptarea avionului stratosferic la necesitățile transporturilor.

Plafonul înălțimii până la care pot sbura avioanele depinde de mai mulți factori. Greutatea avionului raportată la puterea motoarelor și randamentul motoarelor în raport cu rarefierea aerului sunt elementele de bază ale sborului stra-

tosferic. Mai sunt desigur și alte elemente tehnice pe care însă le neglijem.

Evoluția aviației în ceea ce privește recordurile de înălțime, este extraordinară dacă o examinăm începând din anul 1909.

La 29 August 1909 aviatorul Latham a bătut recordul de înălțime, ridicându-se până la 155 de metri. Două luni mai târziu, contele de Dambert s'a urcat până la 300 de metri. Mai târziu, tot Latham a fost primul aviator care a depășit înălțimea de 1.000 de metri, la 7 Ianuarie 1910. Aviatorul francez Legagneux a fost acela care, cu 11 luni mai târziu, a reușit să atingă înălțimea de 3.000 de metri.

La 11 Decembrie 1912, Garres s'a urcat până la 5.610 metri. În sfârșit, la începutul războiului trecut, recordul atins de Legagneux a fost de 6.120 de metri.

Plafonul atins la sfârșitul războiului trecut a fost de 10.000 de metri. La 27

Apoi a început lupta între aviația italiană, cea engleză și cea franceză pentru depășirea plafonului atins. În anul 1938, colonelul de aviație Mario Pezzi atinge pe un aparat Caproni înălțimea extraordinară de 17.083 de metri.

În afară de progresele realizate în construcția aeronavelor, a cărei fapt se datorează ridicarea neîncetată a plafonului sborului de înălțime?

În primul rând, frebue să cităm mărirea forței de propulsie a motoarelor. În al doilea rând, folosirea metalelor ușoare la construcțiile aeronautice a avut ca efect micșorarea greutății avionului fără să i se micșoreze acestuia soliditatea. Apoi inginerii au adoptat tipuri noi de elice și noi sisteme de construire a trenurilor de aterisaj.

În momentul de față, avioanele de serie mare, (Continuare în pag. 22)

Capriciile modei

DE multe ori nu putem înțelege schimbarea gusturilor și preferințelor noastre vestimentare. De-a lungul vieții sale un om își schimbă de mai multe ori felul de a se îmbrăca, plăcându-i adeseori ceea ce altădată a găsit că este ridicol.

Să ne gândim o clipă la pantalonii bărbatești de după războiul trecut, tăiați în formă conică, asemănători țărilor țărănești.

Pe vremea când tineretul primise această modă dela Paris, împreună cu haina strânsă pe talie, orice alt mod de a se îmbrăca apărea ridicol. Pantalonul drept al părinților noștri, haina decentă, comodă și largă, erau forme vestimentare demodate.

După furia pantalonului conic, a venit furia pantalonului larg pe care europenii l-au luat dela sud-americani. Dacă în climatul sud-american acest pantalon larg ca o fustă în partea inferioară, corespunde condițiilor climatice, în Europa, el apărea complet deplasat și ridicol. Vântul pătrunse cu ușurință prin spațiul larg de jos. Și totuși acest pantalon a făcut o carieră, ce-i drept scurtă, de câțiva ani.

Dacă ne gândim că la pantalonul larg se purta o hăinuță scurtă și strânsă pe corp caraghioslăcul modii ne apare în toată plinătatea ei.

Au trecut anii și moda a creat alte timpuri vestimentare. Ceea ce ne-a plăcut cu doi ani în urmă considerăm astăzi ridicol. Este aceasta o lege a modei? Față de moda feminină, moda bărbătească este cu mult mai sobră și mai tradiționalistă. Tradiționalistă, este un mod relativ de a vorbi. Tradiția în materie de modă poate avea o durată maximă de cinci ani.

Spuneam că moda feminină se schimbă mai ușor, mai repede decât cea bărbătească. Cochetăria feminină este de fapt un târg al frumuseții, târg la care femeile supralicitează pentru a obține un compliment, o recunoaștere a originalității lor vestimentare.

Moda nu este altceva decât o vulgarizare, adică o generalizare a eleganței. Și totuși fiecare femeie are suficientă fantezie pentru a ști să interpreteze moda, pentru a evita ridicolul, pentru a alege din sute de modele pe cel mai potrivit.

Moda ca și poezia își caută temele de inspirație pretutindeni.

Ea ignoră frontierele nu se oprește la considerații de ordin geografic sau cultural. Moda care crede că inovează, că inventează în fiecare anotimp, nu face decât să copieze, să adopteze fără să-și dea seama.

La mari depărțări în timp și în spațiu se găsesc aceleași tendințe de a realiza cu mijloace asemănătoare eleganța.

Nu este o ciudată întâmplare că femeile din veacul Regelui Soare își construiau pe cap adevărate edificii de păr, întocmai sălbatecelor din tribul african al Monbutuselor.

Astăzi moda este cum o știm. Femeile au purtat în tot timpul iernei în locul pălăriilor de altă dată capușoane, ce sunt acestea capușoane? Nimic altceva decât gluga călugărilor benedictini sau franciscani.

Pălăriile cu pompoane de blană sau cu pene nu sunt

altceva decât pălăriile amazoanelor de culoare neagră.

Moda este ceva care începe mereu. Femeile sunt fericite că au o ocupație, atunci când nu o au, iar bărbații au slăbiciune de a le îngădui pierderea timpului și cheltuiala energiei și a banilor.

Câte odată moda a fost lansată de anumite femei care voiau să-și ascundă o malconformație, un defect de constituție, s'au uzura a timpului. Exemplul împărătesei Eugenia, soția lui Napoleon al III-lea este destul de concludent. Această spaniolă foarte frumoasă a lansat în tinerețe ei moda rochiilor care lăsa umerii și brațele complet goale.

Cum avea un gât foarte frumos și umeri superbi, împărăteasa a reușit să și le pună în evidență cu un decolteu pronunțat. Mai târziu, când nemloasa bătrânețe a venit cu întreg cortegiul ei de supărări și de necazuri. Împărăteasa s'a ofilit. Pentru

Stanga: Vestimentele călugărilor misionari au fost deasemenea copiate, în chip fantezist, la un moment dat de englezoaice

Dela cine decât dela Pielei Roșii putea să imprumute, aceasta eleganță a timpurilor noastre, săgețile cu care-și decorează rochia și buclele?

Și acoperi ridurile care aparuse pe gât, ea lansă moda șalurilor care se purtau chiar și la serate de gală, la spectacole mari la Operă.

Contemporanii nu și-au dat seama de motivul ascuns care inspira felul de a se îmbrăca al împărătesei.

Priviți-o pe amazoana neagră de sus! „Pălăria” ei a fost imitată de europenii a cărei fotografie a reproducem alături. În timp ce călugări benedictini au inspirat gluga care se poartă atât în timp de iarnă

Istoricii cu indiscreția lor recunosc că au scurta mai adânc realitatea și au aflat adevărul. Un exemplu: doamna de Maintenon, iubita Regelui Soare, avea picioare groase. Pentru a și le ascunde a lansat moda rochiilor lungi cu trenă.

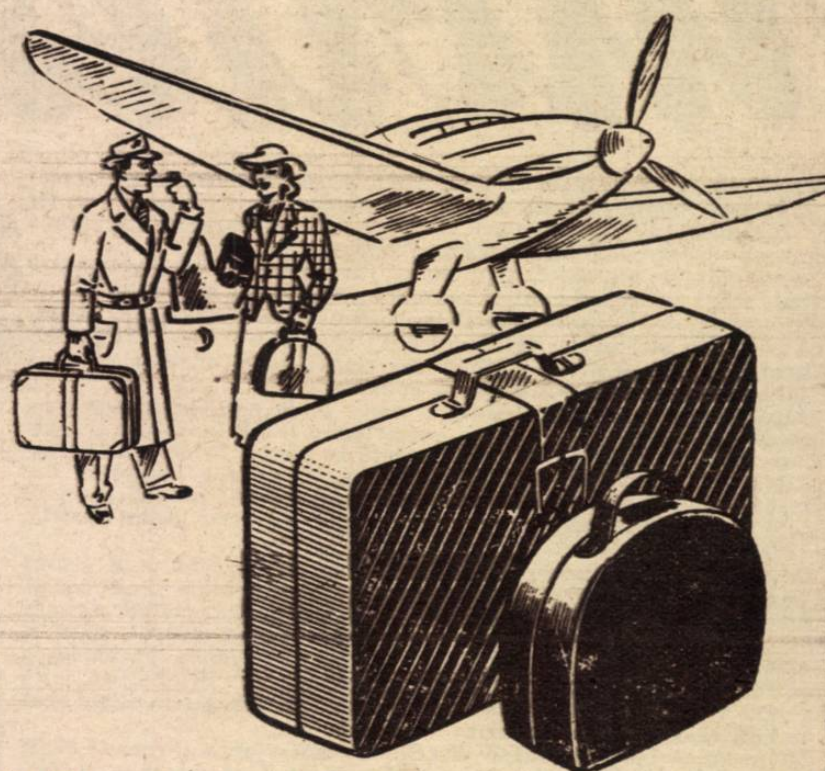
*Proaspăt
și glățios*

este surâsul desenat de
Roge-ul Hudnut. Bogata
variație de nuanțe com-
pletează armonia Dvs.

rouge

three flowers
HUDNUT

S.A.R.
CADECA
CASA DE CADOURI

Bd. Regele Carol I. No. 4

**Contra căderii părului
vă ajută**

LOȚIUNEA DE PĂR

Dr. Dralle

În studiourile berlineze a domnit totdeauna o mare activitate. Anul acesta însă, datorită se pare jubileului „UFA“, care a concentrat toate privirile asupra producției germane, activitatea din studiourile berlineze este și mai febrilă.

Nu numai studiourile Ufei, dar și celelalte anunță o producție — record — o producție excepțională, care debutează cu cele două mari filme colorate „Orașul de aur“ și „Minciunile Baronului Münchhausen“. Ce înseamnă filmul colorat pentru studiourile germane, am avut prilejul să vedem în capod'opera lui Veit Harlan, recent prezentată pe ecranul cinematografului Aro din Capitală. „Orașul de aur“ este după cum se știe o producție „UFA“.

Vom arunca de data aceasta o scurtă privire prin celelalte studiouri berlineze și vom

CE SE TURNEAZA LA BERLIN

Stânga: Fermecătorea
Grethe Weiser în fil-
mul „Ein Walzer mit
Dir“. (Foto: Berlin-Film
O. C. R.)

Desigur că va fi extrem de interesant să le vedem pe aceste două vedete veterane ale filmului german — Henny Porten și Otto Gebühr — într-o producție 1943.

Filmul se află în faza finală a turnării și va fi prezentat în scurt timp pe ecranele de premieră ale Berlinului.

Sus: Noua revelație a studiourilor berlineze, Anna Dammann, pe care o vom vedea interpretând un rol extraordinar în filmul „Gefährtin meines Sommers“. (Foto: Berlin - Film-O. C. R.)

releve câteva din producțiile care sunt pe terminate.

În primul rând, la Berlin-film, vom găsi, în fața ultimelor retușări, superproducția lui Franz Vogel „Karneval der Liebe“ (Carnavalul Dragostei), cu Johannes Heesters, Dora Komar, și Dorit Kreysler în rolurile principale.

Într-o fază de realizare destul de avansată, vom găsi, tot acolo filmul „Ein Melzer mit Dir“, interpretat de Lizzi Waldmüller, Grete Weiser și Albert Matterstock. În aceleași studiouri se tornează de asemenea filmul lui Fritz Peter Buch, „Gefährtin meines Sommers“, cu Anna Dammann, Paul Hartmann în primele roluri.

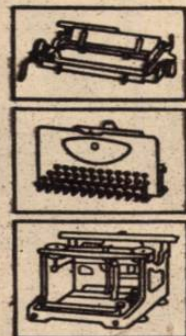
La „Terra-Film“, avem prilejul să o regăsim pe celebra vedetă a filmelor de odinioară, Henny Porten turnând rolul principal în „Wenn der junge Wein blüht“, alături de Otto Gebühr și de Marina von Ditmar.

Stânga: Senzația stațiunii: Henny Porten reapare în filmul „Wenn der junge Wein blüht“, alături de Otto Gebühr. (Foto: Terra-O. C. R.)

Dreapta: Tenorul Johannes Heesters în ultimul lui film „Carnavalul Dragostei“ (Foto: Berlin-Film-O. C. R.)

Cum putem evita stricăciunile
la mașina de scris Mercedes

Sfaturi practice pentru posesorii mașinilor de scris Mercedes

Rezistența și buna funcționare a unei mașini de scris depinde de felul cum este întreținută. Praful și murdăria sunt dușmanii ei! Mașina de scris trebuie îngrijită în modul următor: înainte de a o întrebuința, toate piesele trebuie șterse cu o cârpă moale, piesele inaccesibile fiind curățate cu pensula. Literelor și pârgăria (brațul) literelor, se vor peria de-a lungul și nu de-a curmezișul lor. Se recomandă ca litera să fie curățată cât mai des cu gumă moale, iar sulul de scrisă se spele, din când în când, cu spirit. Deasemenea,

când se șterge mașina, carul trebuie mișcat în așa fel, încât rămășițele de gumă să nu cadă în interior. Nu se recomandă o ungere frecventă a mașinei cu ulei, deoarece praful se lipește imediat pe mecanism, cauzându-i stricăciuni. Ceea ce trebuie uns din când în când puțin, sunt numai șinele carului și roata de manevrat rândurile. Mașina de scris Mercedes poate fi manipulată destul de ușor, desfășcându-se fără ajutorul vreunei unelte, în cele trei părți componente: șasiul, ansamblul (grupa) de litere și carul (vezi modul de întrebuințare).

MERCEDES
Mașini de birou

MERCEDES SOC. ANON.
SPLAIUL INDEPENDENȚEI, 68 / BUCUREȘTI II
R (r) 2

ORIGINEA OUĂLELOR DE PAȘTI

(Urmare din pag 5)

Actul de jertfă al Domnului Hristos, pentru răscumpărarea lumii de păcat, e un act universal. Oul fiind sferic, și conținând misterul vieții într'însul, reprezintă oarecum universalul, spun preoții.

Femeile creștine aduc și în zilele noastre ouă, pe cari le pun la picioarele Mântuitorului, din biserică. E obiceiul de a se pune ouă roșii și sub „tetrapodul“ pe care se citesc cele douăsprezece evanghelii în Joia din săptămâna patimilor.

La biserică se aduc numai ouă roșii. Cele încondeiate, sau de alte culori, sunt un fel de fantezie care este tolerată numai acasă.

Ciocnitul ouălelor de Paști se pare că se datorește tot unei legende cu Maria Magdalena.

Mai curând se crede însă că aceasta ciocnire e simbolică. După cum puil sparge oul, ca să vie la vicață, tot astfel Iisus Hristos — când a înviat — a ieșit din sânul pământului, din inima pământului. Învierea Mântuitorului este o preîntâmpnare a învierii noastre obștești...

În sfârșit, legătura dintre miel și

Mântuitorul nostru Iisus Hristos s'ar explica astfel:

Sfântul Ioan Botezătorul a zis, când l-a botezat, la vârsta de 30 de ani, pe Iisus Hristos:

— Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!

Iar cu 800 ani înainte de nașterea lui Hristos, profetul Isaia îl numise „miel“

„Ca o oaie spre junghere l-a adus și ca un miel fără de glas, împotriva celui ce-l tunde pe dânsul, așa nu și-a deschis gura sa“.

De altfel noi înșine — spun preoții — putem deduce din citirea evangheliilor, că Mântuitorul a fost atât de blând, atât de bun, atât de nevinovat, atât de cald cu toți cei ce veneau în atingere cu dânsul, în cât nu putea să i se dea o denumire mai potrivită de cât aceea de „miel“.

Pe pereții catacombelor din Roma s'au găsit multe desene de miei. Creștinii vechi nu aveau voce să-și expue credința lor pe față, prin cuvinte și atunci se înțelegeau desenând figuri. Iar chipul mielului reprezenta pe întemeietorul noii religii, care iartă totul și înțelege totul.

VA FI POSIBILĂ O CĂLĂTORIE ÎN LUNĂ?

(Urmare din pag. 10)

urcă cu ușurința cea mai mare la 10.000 de metri. Anumite avioane de luptă și de bombardament sunt astfel construite încât pot să-și îndeplinească misiunea între 10 și 12.000 de metri.

Încă înainte de începutul actualului războiu, societățile de transporturi aeriene au pus în funcțiune avioane care se putea urca până la 8.000 de metri cu 20 de pasageri. Este deci sigur că în viitor, legătura dintre diferite puncte ale globului se va face cu ajutorul zborului stratosferic.

Pentru ca pasagerii să poată suporta presiunea aerului la mari înălțimi, specialiștii lucrează la punerea la punct a cabinei cu presiune constantă. De asemenea pe măsură ce înălțimea este mai mare, cu atât aerul devine mai rece.

La o înălțime de 17.000 de metri temperatura stratosferică este de minus 85 de grade. O problemă tehnică în curs de rezolvare este așa numita „climatizare“ a cabinelor de pasageri.

Este cert că în anii care vor urma acestui războiu, plafonul înălțimilor va fi din ce în ce mai ridicat. Se va face probabil apel la motoare care vor funcționa fără consum de aer. Aceste motoare, pretind specialiştilor, vor putea sbura până la 25.000 de metri.

Dar după 25.000 de metri?

Motorul cu explozie va face loc motorului cu reacțiune, care va sbura fără elice. Atunci lumea se va gândi probabil la călătorii interplanetare, la vizitarea lunii și la cercetarea celorlalte planete.

DE PAȘTI Un dar primăvara te

„4711“ veritabila Apă de Colonia aduce prin puterea ei înviorătoare, plăcere și fericirea vieții

TOSCA Apa de Colonia reunește calitățile delicioase ale veritabilei Ape de Colonia „4711“ cu parfumul încântător **TOSCA „4711“**

Cine dă câteva picături de sânge se înfrățește cu eroii pe care îi salvează. Spitalul de Zonă 303 (podul Cotroceni, str. G-ral Angelescu, 40; tel. 4.25.22), ia sânge dela bunii români care înțeleg rostul acestei colectări

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

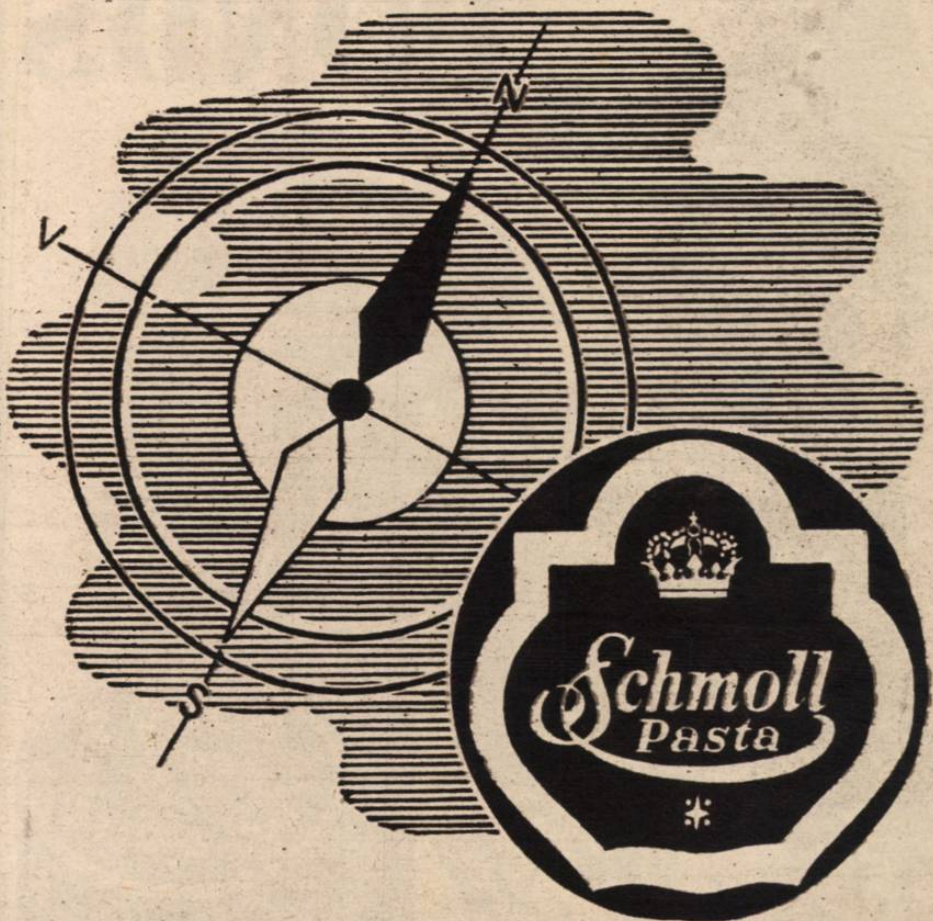
În cadrul inspecțiilor făcute în diferite localități din Basarabia și Moldova, îl vedem pe d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, stând de vorbă cu o elevă a școlii primare dela Podul Iloaei

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri, împărțind premiile la Institutul de Cercetări Agronomice

D. Ion Petrovici, ministru Culturii Naționale și d. Renato Bova Scoppa, ministru Italiei la București, la solemnitatea semnării acordului cultural italo-român

Cunoscut în lung și în lat!

*Elegantă și
calitate*

sunt cele două
caracteristice ale
ciorapilor **Tesyra**,
fie că sunt fabricați
din mătase natu-
rală sau vegetală,
fie din lână.

Ciorapi **Tesyra**

*Calitate
Elegantă*

ROUGE-UL DE BUZE

PUKKHA

POND'S

PUDRĂ
+ CREMA

C
PENTRU NOAPTE

+ CREMA

V
PENTRU ZI

PRODUSE DE CALITATE
PENTRU
OAMENI DE CALITATE

STOWA

CEASORNICUL GERMAN DE PRECIZIE

OSPĂȚURI DE ALTĂDATĂ

(Urmare din pag. 4)

torte, 60 farfurii cu plăcinte etc.

Acesta nu era decât primul rând de mâncare. A urmat apoi al doilea rând, compus din 56 castroane cu salată, 80 găște, 60 epuri, 80 de fazani, 24 rațe, 40 prepelițe, 17 vânat.

Ca desert 100 de ananasi de câte 1 — 2 kgr., 200 farfurii cu struguri de seră, 250 feluri de înghețată, 50 farfurii cu mere, 100 pere, 60 de cozonaci, 75 castroane cu nuci, 80 fructe uscate și zaharisite. Plus bomboane,

keksuri, etc. Băuturile trebuiesc socotite în proporție.

La 1824, un aristocrat francez a pus rămasag că pentru 500 franci va compune un dineu și îl va mânca și bea singur. A câștigat rămasagul, alegând un menu pe cât de variat pe atât de succulent.

Și totuși, și pe atunci existau oameni, pentru care procurarea unui codru de pâine constituia o problemă de nerezolvat.

PANAMA GRIJA No. 1 A STATELOR-UNITE

(Urmare din pagina 12-a)

samente speciale comandate de generalul Andrews care au misiunea de a preveni orice încercare de sabotaj, mai ales în zona ecluzelor. Încă înainte de război, americanii au luptat cu spionii. Fiecare marinăr care trece prin canal era urmărit de cel puțin trei agenți secreți.

Chiar funcționarii Canalului, oameni de încredere, sunt și ei supravegheați cu strictețe. Seara, pe străzile din Balboa și Panama se pot vedea numeroși trecători din care cea mai mare parte sunt polițiști și detectivi cari supraveghează reciproc.

Cu toate aceste precauții, există spioni la Panama. Într'un decor exotic, în atmosfera decadentă a barurilor pline de fum și agitație, izbucnesc în fiecare noapte drame. Periodic, polițiștii americani reușesc să aresteze spioni. O fac poate pentru a-și justifica activitatea. Recent a fost descoperită o organizație

de spionaj formată din 20 de membri printre cari funcționari superiori ai Canalului, marinari, patroni de baruri. Șeful acestei organizații era un milionar englez, căpitanul George Gough, fost gangster și colonist în Honduras, care a deschis la Panama un bar foarte elegant în care obținea informații prețioase pe care le transmitea unei puteri străine.

Gough a fost arestat după o urmărire ca în filmele cu gangsteri.

O altă arestare care a produs senzație în presa de peste Ocean a fost aceea a scriitorului Jan Valtin, autorul cărții „Noaptea lăsată în urmă” prefăcută chiar de președintele Roosevelt.

Precum se vede, americanii își au grijile lor. Cea mai mare dintre ele este siguranța Canalului Panama, în a cărei zonă vitală pentru flota americană, circulă sute și mii de spioni.

Togal
TABLETE
suveran
la
bolile
reumatice
și boli provenite din
răceli

Cu UNICA buna gospodină
prepară cafeluța cea mai fină.

Unica
SPECIALITATE PENTRU TURCEASCĂ

Lanson
CREMĂ
SI
PARFUM

Visul Doamnei

LANG/DORFF & CO - BERLIN

Lohse Uralt Lavendel este o lavandă veritabilă, iar nu o imitație obținută cu materii odorizante artificiale. Produsul original poartă imprimat pe marca sigilului cuvântul „Lohse”, care constituie o garanție pentru calitatea sa constantă.

Parfumat cu
VELOURS

Parfum catifelat, buze strălucitor catifelate, iată ce au dat aspectul fin și tineresc, acestei Doamne distinse:
ROUGE-ul DE BUZE „VELOURS”
O îmbinare de frumos, distins și atrăgător

ROUGE DE BUZE

Velours

*Dinții frumoși nu sunt totdeauna și sănătoși.
În schimb dinții sănătoși, sunt totdeauna frumoși.*

Pentru un om îngrijit nu există o podoabă mai frumoasă decât un zăgărit de dinți albi ca zăpada. Pentru a păstra acest dar prețios al naturii, trebuie să-l îngrijim cu multă băgare de seamă. Nu ajunge să ne limităm însă numai la îngrijirea aspectului exterior. Pietra de pe dinți, dușmanul acesta redutabil, amenință dinții d-voastră în mod invizibil și pe neobservate. De aceea: adevărată îngrijire a dinților, înseamnă combaterea pietrei de pe dinți. Cunoscuta pastă de dinți SOLVOLITH, oferă o protecție eficientă în contra pietrei de pe dinți. Grație săruii veritabile de Karlsbad ce o conține, ea combate depozitățile existente de piatră de pe dinți și împiedică formarea pietrei noi.

Solvolith

Georg Franz Merck

elevul lui Liebig și fiul întemeietorului Fabricei Chimice E. Merck
din Darmstadt a descoperit în anul 1848 din residuele fabricării
morfinei, alcaloidul Papaverin. După morfină și codeină, materia
aceasta a devenit unul dintre cele mai importante alcaloide utilizate
în medicină.

FABRICA CHIMICA

E. MERCK

DARMSTADT

La festivități
mari și mici,

VIN ȘAMPANIE
RHEIN

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

6 — 12 MAI 1943
NR 848 — ANUL XVII
— 30 LEI —

DE LA PASĂREA LA CIUMATA LA

A STAZI ni se pare tuturor foarte firesc să primim la domiciliu, în schimbul unei taxe foarte mici, pachete și scrisori. V'ați gândit oare câtă ingeniozitate și cât efort au depus generații după generații de specialiști, până la actuala organizare a serviciului de poștă național și internațional?

Dacă timbrul poștal n'are o vechime mai mare de un veac, în schimb, ideea de a transmite știri și mesaje a preocupat spiritul omenesc din cele mai vechi timpuri. Cyrus, regele Persilor, care a trăit 560 de ani înainte de Cristos, în timpul expediției îndreptate împotriva Sciților, a fost primul conducător de armate care s'a gândit să înlocuiască semnalizarea cu focuri prin transmiterea de ordine și mesaje scrise. El a organizat un serviciu de stafete călări. Călăreți încercați, așezați din distanță în distanță, își transmiteau per-

MARCA POȘTALA DE AZI

În cazul când omul căruia îi erau adresate scrisori sau pachete era bolnav de ciumă sau de holeră — boli care bântuiau în Europa — poștarul se achita de obligațiunea luată înmânând destinatarului cele cuvenite cu ajutorul unei prăjini care se termina printr'un cârlig.

Acest cârlig era numit în Europa centrală „Pestvogel”, adică „Pasărea ciumată”.

În țările românești serviciul poștelor organizat abea acum un veac și jumătate se baza mai ales pe sistemul diligențelor și pe acela al stafetelor călări. În decursul veacurilor, s'au întreprins în scopul transmiterii de mesaje și pasări dresate: porumbi și șoimi. Cu timpul, serviciile poștale s'au organizat în întreaga Europă. Mijloacele de comunicare s'au înmulțit și s'au perfecționat. În locul cavalerilor răsleți au apărut diligențele trase de patru sau șase cai. Comunicațiile între provincii și chiar între țări făceau progrese.

Dar sistemul acesta însemna o pierdere de timp prea mare și o imensă cheltuială. De obicei poștași își pierdeau o mare parte din timp tocindu-se pentru onorariu. Traficul era foarte scump

Extremele vârstei se întâlnesc cu aceeași pasiune la expozițiile filatelice

gamentele conținând ordinele urgente și secrete ale regelui.

Cu două mii de ani în urmă împăratul August a instituit în tot imperiul roman un serviciu de poștă analog. Grecii întrebunțau și ei stafetele și vă amintiți desigur de celebra stafetă dela Marathon, viteazul soldat, care după ce anunță victoria ateniienilor cade și moare.

Vechii gali au folosit multă vreme focurile aprinse pe coline și pe munți ca mijloc de a comunica anumite știri. Odată cu isbânzile lui Vercingetorix sistemul focurilor a fost înlocuit cu organizarea stafetelor.

Soldatii eroului gal erau foarte buni atleți. Ei alergau cu o viteză extraordinară, astfel încât poșta lui Vercingetorix a fost sprijinită pe un număr mare de infanteriști înzestrați cu picioare iuți și într'aripate.

Evul de Mijloc a păstrat obiceiul de a folosi călăreți la transmiterea de știri. Regii, oamenii politici, marile ordine călugărești, casele de export și de import au reușit în câteva veacuri să împânzească Europa cu serviciile lor poștale bazate pe cal și pe călăreț. Mesagerii călări erau înarmați pentru a se putea apăra în cazul unor agresiuni.

Pentru ca oamenii întrebunțați în serviciul poștal să nu uite de primejdiile pe care le-ar fi înfruntat în caz de călcare a consemnului, poștarii-călări aveau pe uniformele lor o insignă înfățișând roata și spânzurătoarea.

Curierii necinstiți erau pedepsiți prin tragere pe roată sau prin spânzurare

Câteva dintre mărcile care circulă azi în Europa

COPERTA NOASTRĂ:

Kristina Söderbaum, vedeta filmului tehnicolor „Orașul de Aur”
(foto: Ufa-O. C. R.)

Un aspect dela bursa filatelică a Parisului, care se ține de obicei pe Champs-Élysées

și oamenii săraci nu-și putea îngădui să se folosească de poștă

Prima organizare a poștei în forma ei modernă s'a produs în Anglia, unde în anul 1838 s'a pus bazele unui serviciu poștal interurban. Scrisorile închise în plicuri, erau duse la destinația indicată, iar costul serviciului de transmitere era plătit de persoana care primea scrisoarea. Șeful poștelor, Rowland Hill, a observat însă, că cea mai mare parte dintre clienții poștelor refuzau să primească plicul pentru a nu plăti. Adresele erau astfel întocmite încât conțineau adesea, în mod laconic, comunicarea din plic.

Correspondenții citeau adresa și înapoiau funcționarului poștal plicul fără să plătească taxa cuvenită, declarând în mod obișnuit că nu cunosc pe cel ce le adresase scrisoarea. Datorită acestui fel de a fraudă, serviciul poștelor era deficitar. Rowland Hill a avut atunci ideea de a introduce vigneta poștală, un fel de timbru tipărit de Trezorerie. Scrisorilor trebuiau să fie prevăzute cu această vigneta care se afla de vânzare la toate magazinele. Ca o consecvență a acestei inovații taxele poștale au fost mult scăzute.

În veacul al 19-lea mai toate țările europene au pus în aplicare sistemul timbrării în momentul expediției. De atunci și până astăzi poșta a progresat considerabil mai ales dela descoperirea mijloacelor de deplasare rapidă, cum este avionul sau pachetbotul Transoceanic.

Dreapta: „Armele Franței”, o serie de mărci rare, mult căutate de colecționari

Tun special care poate fi utilizat cu aceeași eficiență contra vaselor ca și contra avioanelor

CUM SUNT APARATE COASTELE ITALIENE

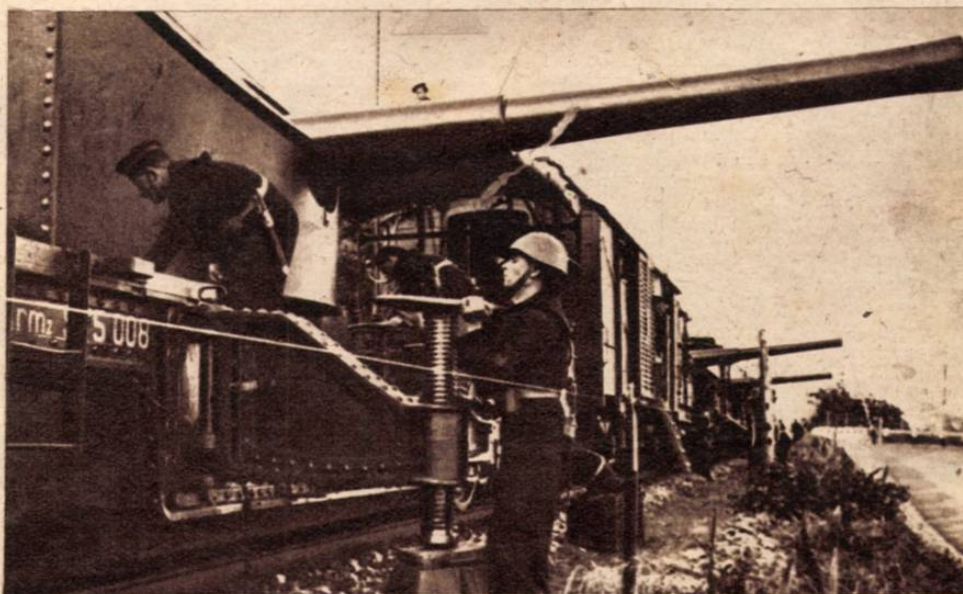
A PĂRAREA coastelor italiene a constituit totdeauna problema căreia Statul Major i-a acordat un interes dintre cele mai deosebite. Chiar din primii ani ai regimului fascist, tehnicienii militari, la îndemnul și bizuiți pe colaborarea Duceului, au început să lucreze la impunătorul ansamblu defensiv, alcătuit dintr-un brâu de guri de foc fixe și mobile. Spunem fixe și mobile, pentru că trebuie să avem în vedere faptul că apărarea coastelor italiene se face prin artileria organizată în cazemate și turele ultra-moderne, precum și cu trenurile blindate transportând piese grele de artilerie, care se deplasează de-a-lungul coastei, apoi cu ajutorul aviației speciale și cu „Mas”-urile, care au devenit celebre în urma strălucitelor lor acțiuni. Se înțelege că nu pot fi date informații asupra sistemului defensiv fix, tot ceea ce se poate spune este că posturile de artilerie sunt astfel așezate încât nicio zonă de un metru pătrat să nu rămână fără supraveghere și fără posibilitatea tirului de pe coastă. Sistemul defensiv fix este legat, în elementele lui,

printr-un dublu circuit: unul de intercomunicație și altul de comunicație cu un centru vital care dirijează în ansamblu acțiunea de apărare după ce a primit, aproape instantaneu, datele acțiunilor locale. Cazematele sunt astfel concepute încât piesele să se poată ascunde după ce trag. Turele, care lasă evidente țevile tunurilor, sunt camuflate prin rețeaua de fum care împiedică vizibilitatea atât din larg cât și din văzduh. Datele necesare tirului sunt culese printr-o metodă, despre care se poate spune numai, deocamdată, că este genială, dat fiindcă ea oferă cu repeziciune și exactitate toate elementele tirului, chiar și în cazul în care pânza de fum trebuie să fie absolut compactă.

Al doilea element al apărării coastei: trenul-baterie, se deplasează pe o linie continuă care urmează coasta linie dublă pentru ca orice manevră să poată fi făcută repede în cele două sensuri ale direcției. Acest tren-baterie, înzestrat cu piese grele, are menirea de a stabili linia de foc între două puncte, angajate în două atacuri distanțate ale coastei. Trenul-baterie stabilește pânza de foc intermediară, și la nevoie, aleargă la un sistem sau la altul de cazemate pentru a intensifica tirul. Rapiditatea cu care se mișcă acest tren este maximă, iar

genialitatea acestei invenții, care este italiană, constă în faptul că trenul este însoțit de un imens depozit ambulat cum și de o „uzină necesară reparării” și recalibrării țevelor, precum și ajustării mecanismelor și adaptării muniției. Sistemul de amortizare al tunurilor acestui tren se bazează pe un principiu cu totul revoluționar, care face cu puțință ca trenul să poată trage chiar din mers, fapt cu puțință și datorită unei noi metode de calcul, în care se ține seama, împreună cu celelalte date de tir și de viteză cu care parcurge trenul în timpul tragerii.

Al treilea element de apărare este așa numita vedetă rapidă sau Mas-ul (Motoscafo Anti Sommergibili). Această ambarca-

Unul dintre trenurile blindate puse în slujba apărării coastelor

ție înzestrată cu una sau trei mitraliere anti-aeriene, cu două sau patru torpile, și completată în armamentul ei cu armele automate ale echipajului, are menirea de a stabili un zid la limita autonomiei lor în larg, împotriva navelor de suprafață sau submarine, având intenția să atace coasta. Dar pe lângă rolul lor defensiv, Mas-urile mai au și un rol ofensiv, în sensul că pornesc la atacarea navelor vrășmașe nevoite să treacă prin puncte obligate și în cadrul autonomiei lor.

Aviația este al patrulea element de apărare a coastei. Ea funcționează ca instrument de recunoaștere și de ofensivă. Un sistem de aeroporturi speciale au fost construite la distanțe anumite de-a-lungul întregii coaste italiene.

Aceste patru elemente alcătuiesc uneltele de apărare imediată a coastei, și ele acționează după o strategie și o tactică specială. Trebuie să spunem că acest complex aparat defensiv este numai o parte din sistemul de apărare a teritoriului. Avem de aface deci cu un capitol al apărării naționale, cu un capitol care se numește apărarea coastei și care constituie în sistemul de ziduri fixe și mobile puse împotriva coto-pitorului un stadiu: stadiul coastei.

Tunuri uriașe și turele de tragere rapidă și eficace cu care sunt presărate sistematic coastele italiene

IN TIMP DE RĂZBOIU

Balenă vânată în apele Nordului de echipajul vasului francez „Marie Thérèse”

Fluxul oceanului a aruncat pe o plajă scoțiană numeroși pui de balenă care au rămas imobilizați în nisip

BALENELE gustă BUCURIA mării

O balenă uriașă pescuită și depusă cu macoraua pe țărm

DINTRE toate animalele creației, balena, care a găzduit în burta ei pe biblicul Ionaș, a fost întotdeauna căutată și disputată.

În trecut nu prea îndepărtat s'au dus în nopțile polare, lupte sângeroase pentru vânarea acestui animal marin.

Cu câțva timp înainte de actualul războiu, balena a suscitat lungi dispute juridice și politice. Într-adevăr, balena merita ca lumea să se ocupe cu atâta interes de ea. În timpuri în care lipsese grăsimile și uleiurile, aceste două materii sunt căutate cu ardoare și disputate cu lăcomie. Balena posedă din abundență și grăsime și uleiuri.

Înainte de războiu, câteva orașe norvegice trăiau exclusiv din industrializarea grăsimilor și uleiurilor aflate în corpul balenei. Iată câteva exemple: Sandasfjord, Larvik, Tønsberg.

În secolul al XI-lea, bescii din Franța se ocupau intens cu vânarea balenelor.

În secolul al XIII-lea locuitorii din golful Biscayei au cunoscut vremuri de mare prosperitate datorită fructuoaselor vânători de balene.

Început cu încetul vânarea balenelor cu uneelte vechi — cânzii și otgoane — a devenit mai grea. Bescii au construit atunci vase de 100 de tone, capabile să înfrunte furtunile oceanului și porniră pe mare să caute balene.

Acești vânători de balene au descoperit America înaintea lui Columb. Au traversat oceanul și au botezat noul continent: Terra Nuova. De asemenea, aceiași vânători de balene au descoperit insula Groenlanda, care cu veacuri în urmă era un loc înverzit și populat după cum indică și numele.

La începutul secolului al 17-lea, un pescar și navigator englez Henry Hudson a descoperit, în regiunile nordice, balena arctică, capabilă să furnizeze cantități enorme de uleiuri și grăsimi.

Pe vremea aceea uriașul animal marin era ucis cu cângile și legat cu otgoanele.

În urma acestei descoperiri, pescarii recrutați din toate națiunile maritime s'au îndreptat spre Groenlanda pentru a se dedica unei îndeletniciri fructuoase. În secolul al 17-lea olandezii băteau recordul în privința numărului de pescari de balene: ei trimiteau trei sute de vase speciale cu 14.000 de pescari. Pe vremea aceea, capul Spitzberg era foarte frecventat. O casă de pescuit olandeză posedă de altfel în Extremul nord o brutărie, și mai multe prăvălii și magazine.

Dar balenele au simțit fluxul enorm de pescari și de vânători și au fugit din apele Nordului. Pescarii le-au urmărit până în strâmtoarea lui Davis pe celălalt țărm al Oceanului, unde americanii și-au făcut apariția în anul 1732.

Americanii vâneau balenele în zona cuprinsă între golful Sfântul Laurențiu, canalul Virginia și insulele Azore. În anul 1800 navigatorii americani trecură din

Un vas-uzină în urmărire balenierelor din apele Nordului

Atlantic în Pacific. Acestea au fost începuturile marinei americane. Englezii, geloși pe foștii lor coloni, urmăreau balenierele americane, capturând echipajele pe care le obligau să servească pe vasele lor. Albionul nu putea suporta ideea că o altă putere navală se va ridica în lume.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea pescuitul balenelor a luat o dezvoltare extraordinară în apele Pacificului. În anul 1832 americanii posedau în Pacific o flotă de baleniere de 60.000 de tone; în 1850 flota spori la 200.000 de tone.

Astăzi americanii nu mai folosesc la pescuirea balenelor decât o flotă extrem de redusă: câteva sute de tone. Capitalul american întrebuințat la industrializarea materiilor grase extrase din corpul balenelor se va urca la 40 de milioane de dolari, iar personalul din fabrici numără 40.000 de oameni. Beneficiile anuale variau între 8 și 9 milioane de dolari.

Când balena arctică de proporții colosale a început să dispară, aventurierii americani și-au îndreptat munca și capitalurile către un nou izvor de bogăție: aurul și petrolul.

În anul 1868 s'au inventat cângile numite „Sven-Foyn”, construite din fier, având la cap țeava unei arme care putea trimite în corpul balenei un proiectil mortal. Ceea ce odinioară se realiza printr-o muncă de ani, se putea distruge în câteva zile. Vânătoria balenelor se făcea în condiții rapide. Pacificul s'a golit repede de balene și atunci pescarii au pornit în căutarea unor regiuni în care animalele marine s'au refugiat.

Norvegienii au descoperit prezența în număr mare a balenelor în regiunile arctice și antartice.

Turmele de balene rătăceau în căutarea hranei, înfricoșate de sălbăticia și dărzenia pescarilor. Industriile norvegice au început să folosească vase-uzină, în care balenele erau tăiate și transformate în uleiuri imediat după

vânarea lor. Vasul-uzină era însoțit în expedițiile sale de câteva baleniere de 250 de tone care-i furnizau materia primă. Vânatul balenelor își pierduse pitorescul, transformându-se într-o operație fără riscuri.

Englezii n'au vrut să lase norvegienilor monopolul acestei bogății. Au creat și ei societăți de vânare a balenelor și câteva vase-uzină. În același timp, Rusia și Japonia au întreprins exploatarea Pacificului, lansând numeroase vase speciale.

Industria germană nu s'a lăsat mai prejos și în anul 1936 șantierul naval Weser a lansat un vas-uzină capabil să transporte 43.000 de tone.

Pentru a evita distrugerea completă a prețiosului animal, Anglia s'a înțeles cu Norvegia să limiteze timpul pescuitului la 8 luni pe an.

Balenele au dat loc la litigii și la conflicte internaționale care s'au rezolvat uneori în cadrul unor conferințe speciale.

Războiul actual a pus capăt certurilor și balenele pot în sfârșit să se bucure de plăcerile păcii, înmulțindu-se în libertate, până când lupta pentru distrugerea lor va reîncena.

Moravurile ANIMALELOR

PEȘTII trec, în general, drept animale prea puțin inteligente și cu aptitudini „sentimentale” destul de limitate.

Și totuși, câțiva savanți reputați, explorând fauna apelor calde au făcut o serie de observațiuni interesante, care desmint în mod absolut această prejudecată înrădăcinată.

Intr-o zi, unul dintre acești savanți pescuia cu undița, într-o barcă, în preajma insulelor Tortugas, când deodată un pește voluminos se prinde de undiță. Trăgând repede undița, savantul aduse la suprafață o știucă în vârful ei. Care nu-i fu însă mirarea, când observă alți doi pești de aceeași specie alături de prizonier, înotând toți strâns uniți! Aceștia aveau capetele înfipte, unul la dreapta, altul la stânga în corpul peștelui prins și înfigându-se în solzii acestuia din urmă, păreau să-l tragă ca și cum ar fi voit să libereze pe acest tovarăș nenorocit.

Abia în clipa când pescarul își aduse prada până în barcă, cei doi pești, pierzând orice nădejde, renunțară la încercarea lor, lăsându-și tovarășul în voia soartei lui mizerabile.

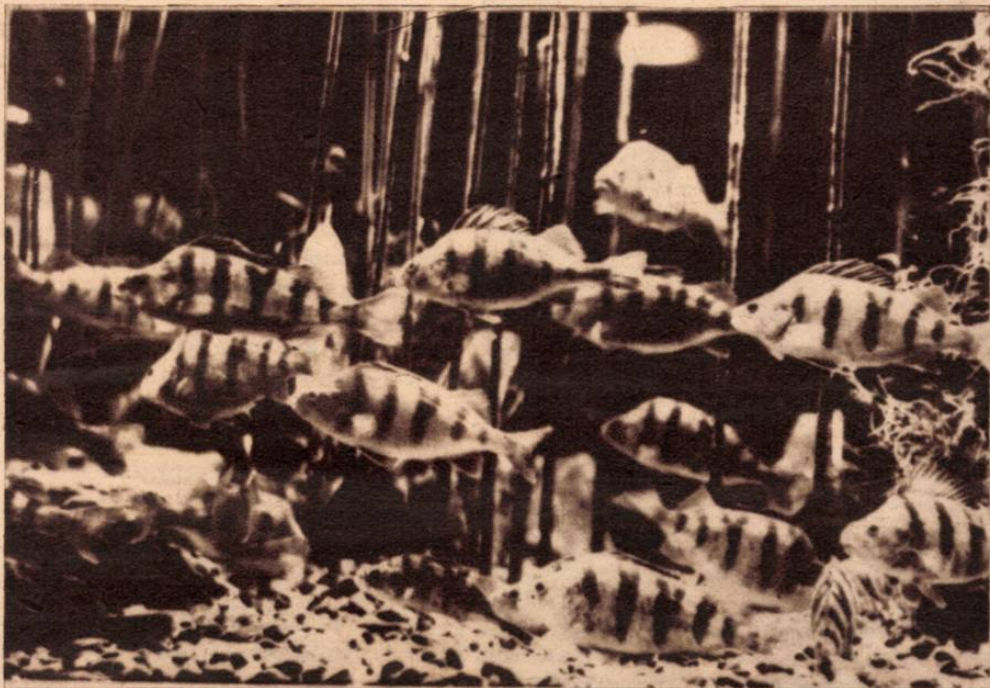
Se poate vorbi aci de un instinct de conservare, de un reflex mecanic? Atâtea noțiuni savante, născocite de psihologi ca să explice fenomenele observate la animale și socotite ca prea asemănătoare cu sentimentele omenești pentru a putea fi atribuite unor ființe „inferioare”. Sau e vorba mai degrabă de un simț dezvoltat al solidarității, de un adevărat sentiment moral?

Dar nu numai experiența pomenită proiectează lumini noi în această direcție.

Intr-adevăr, un zoolog povestea de curând cazul unei antilope africane, care fusese atinsă de glonțul unui vânător la unul din picioarele anterioare. Animalul era cât pe ce să se prăbușească, piciorul fiindu-i complet sdrobit. Spre marea mirare a vânătorilor însă, trei antilope din turma fugărită se întoarseră, cu toată primejdia ce le amenința, și înconjurând antilopa răuită îi proptiră corpul șo-

Dreapta: În fața primejdiei, peștii se adună într-o instinctivă solidaritate

Jos: Lebăda, care este o partizană înverșunată a monogamiei

O prietenie puțin obicinuită între o maimuță și un papagal

văitor, ca și cum ar fi voit s'o ajute să se țină în picioare și să scape de urmăritori.

Astfel sprijinit, animalul mai putu să înainteze vreo zece metri. Dar rana era prea gravă și puterile părăsind-o, antilopa se prăbuși. Cele trei semene rămaseră o clipă lângă ea, vizibil înspăimântate, neștiind ce să facă pentru a lua cu ele pe tovarășa lor. În cele din urmă, se hotărîră se dispără, nefiind capabile să ajute pe animalul în agonie.

În cursul aceleiași expediții, a fost rănit un babuin (specie de maimuță). „Deodată — povestește vânătorul — grupul de babuini, pe care l-am surprins, își făcu din nou apariția, iar patru dintre ei ridicară pe rănit și-l ajutară să ajungă la pădurea apropiată”.

„Această manifestare apare cu atât mai extraordinară — adaugă vânătorul — cu cât se știe că babuinii sunt animale extrem de fricoase”.

Numeroase păsări se caracterizează printr-o remarcabilă credință conjugală și dragostea pentru pui, sentimente care se manifestează însă într-un mod mult mai statornic decât la oameni.

Așa, de pildă porumbelul, privighetoarea, lebăda, barza și gâsca sunt partizanii cei mai înverșunați ai monogamiei.

Iată însă un caz, care depășește în această privință cea mai îndrăzneată închipuire.

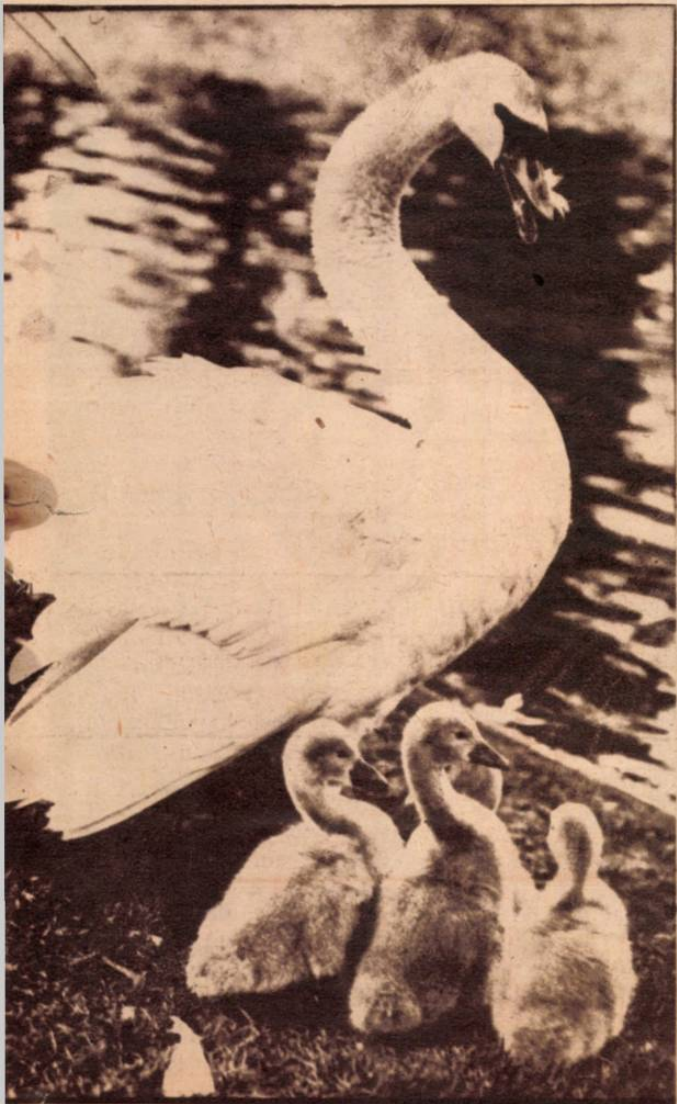
O pereche de găște din Canada și-a fixat domiciliul în eleșteul unei grădini zoologice. Femela a ouat, a clocit oul și a crescut puii cu o admirabilă solitudine.

Dornic de a ști dacă perechea se va întoarce în acest loc în anul următor, cel care le studia, le-a echipat cu niște inele, ca semn de recunoaștere.

Ei bine, timp de opt ani, perechea revenise regulat la același loc. În 1933 însă femela s'a întors singură și n'a mai ouat. După toate aparențele îi murise soțul. A rămas toată vara în parcul zoologic, pe care l-a părăsit odată cu venirea toamnei. În anul următor — mai exact în primăvara următoare — a revenit tot singură și de astădată și, nici în această vară, n'a mai făcut ouă.

Nu reprezintă oare această manifestare, o admirabilă pildă de credință conjugală, nu numai în timpul vieții, dar chiar și după moartea unuia din soți?

Stânga: Un porumbel dresat pentru curse poștale... particulare

TUNISIA

ȚARA VISULUI DE ODINIOARĂ

DESTINUL a vrut în deciziile sale implacabile ca Tunisia să devină o răscruce a războiului actual. În această țară de o mare frumusețe naturală are loc în clipa de față bătălia decisivă din spațiul Africii de Nord. Fatalitatea se complăce în a crea situații paradoxale și surprinzătoare. Cine ar fi putut să bănuiască, cu câteva luni în urmă, că forțe armate venite din Anglia și America de-a-lungul și de-a-latul oceanelor și mărilor se vor

Tineri arabi servind voluntar pe aerodromurile militare ale trupelor germane

Formații de parașutiști germani pe străzile orașului Tunis

nele orientale, iar sgomotele puternice ale escadrilelor în sbor acoperă nostalgica chemare a muezinului din minaretele înălțate spre un cer de safir.

Aspectele vieții pitorești a Orientului s'au combinat cu cele mai noi înfățișări ale tehnicii europene. Tankul german sau italian străbate satele și micile oaze în care copiii arabi mai învață carte ca acum două mii de ani, așezați pe jos în jurul profesorului, la umbra vreunui platan.

Tragedia se înfrățește în această țară cu visul și cu poezia. Soldatul se dublează de un poet, căci după ceasurile aspre ale luptelor crâncene, pe cerul împodobit cu mii de stele se aprinde cea mai aurită lună din câte se pot vedea pe fața pământului.

Tunisul a mai fost și altădată, cu mii de ani în urmă, teatru de luptă foarte important. Pe vremea aceea se înfruntau forța punică cu aceea a Romei imbatabile. Cartagina sfidase Roma, și Roma a pornit în expediții de pedepsire.

Bătrânul Caton a dorit ca cetatea punică să fie distrusă. Și dorința patriotului roman a fost împlinită de generalul deșertului, de Scipio. Cartagina a fost distrusă. De pe urma acestei cetăți prea puternice n'au mai rămas decât ruine și romanul lui Gustave Flaubert care-i evocă măreț.

Copiii tunisieni privind curioși un tanc german pe străzile unui oraș din apropierea frontului

ciocni într-o teribilă luptă cu armatele italiene și germane venite din Europa sau deșertul Tripolitaniei?

Generalii Axei poate că știau acest lucru căci ei s'au aplecat cu interes peste hărțile africane pentru a folosi toate detaliile terenului într-o luptă inegală cu forțele de invazie.

Războiul a dat naștere unor aspecte stranii și impresionante în străvechea țară punică. Coloanele blindate ale Axei se întâlnesc pe drumurile tunisiene cu carava-

Dreapta: Surozi de caritate din Crucea Roșie germană interesându-se de soarta copiilor tunisieni

Din punct de vedere geografic și administrativ Tunisia se compune din trei părți: Tellul, regiunea Stepelor și Sudul.

Călătorul care a avut prilejul de a vizita Tunisia în timp de pace, își începea itinerariile tunisiene din Tunisia și din Cartagina. În Tunis se pot întâlni cele două aspecte ale Mediteranei: Europa și Islamul, civilizația creștină și civilizația arabă.

Orașul are un aspect combinat. De o parte lumea arabică,

Vedere dintr'un cartier comercial al Tunisului

de cealaltă. Franța transplantată de un mal pe altul al Mediteranei.

În orașul Tunis există de multă vreme tramvaie electrice dar ele ocolesc cartierul moscheelor numit Medena. Tunisul islamic vrea să se izoleze de spiritul cuceritor al Europei.

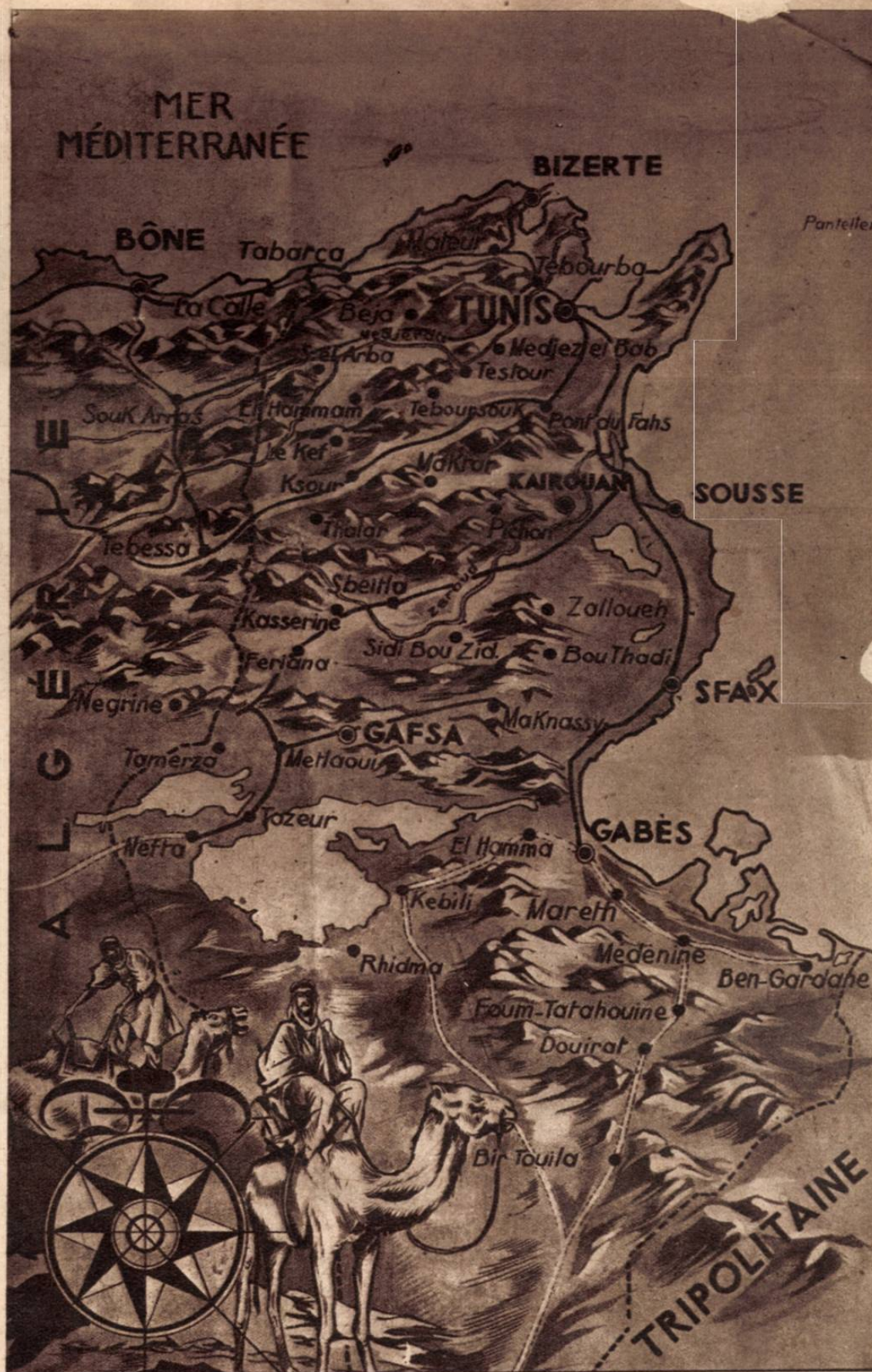
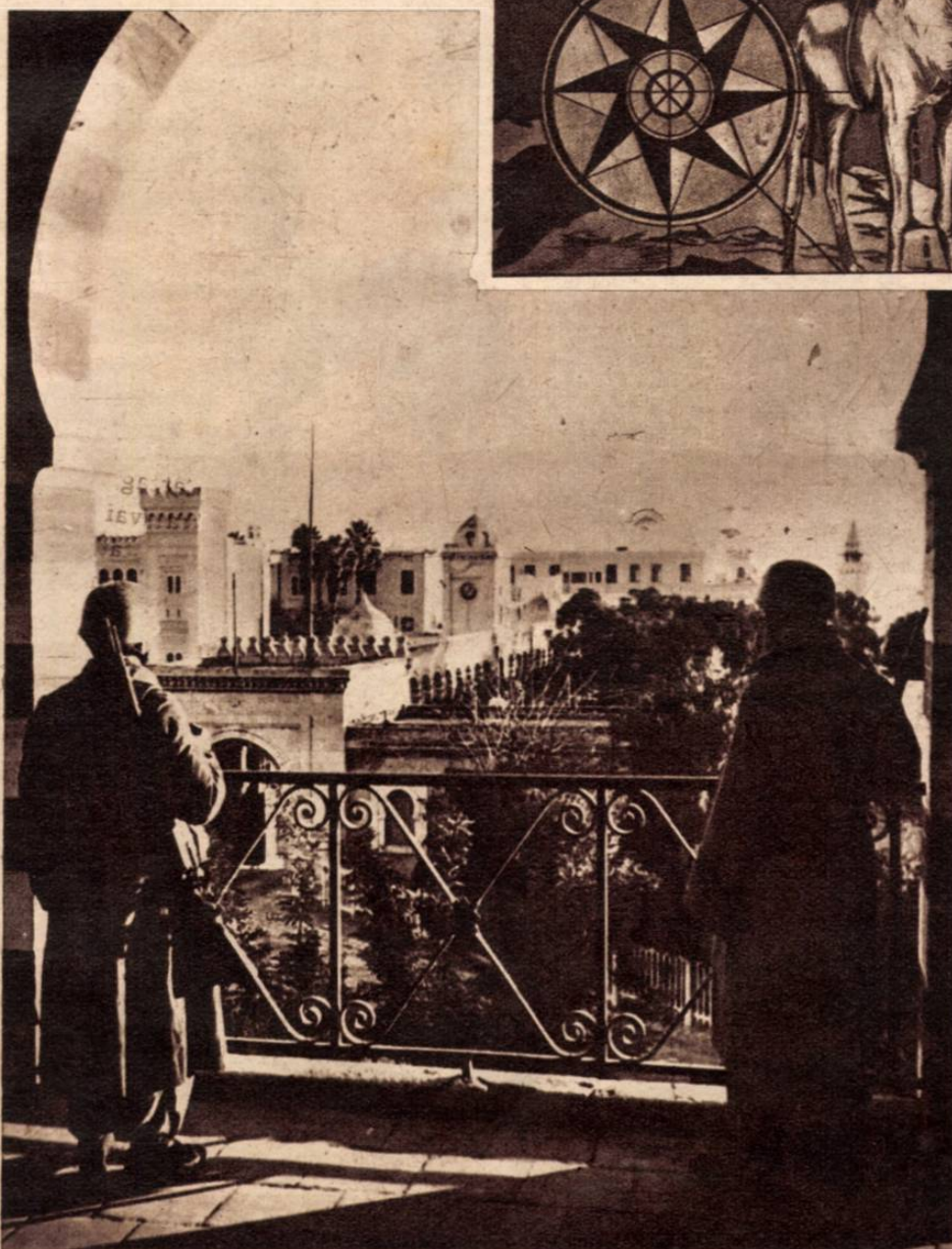
De pe terasele albe din Dar El Bez călătorul avea prilejul să vadă portul și orașul Tunis pierdut într'un câmp nesfârșit de nisip albit și aurit de razele soarelui. Piața și atelierul se înfrățesc în acest oraș de un farmec pur oriental. În ateliere se confecționează vestitele olării tunisiene, vase de forme delicate și elegante, cum numai anticii locuitori de pe țărmurile Mediteranei știau să facă. În piață se vând toate produsele solului și ale ingeniozității locuitorilor.

Fiecare meșteșug își are centrul său rural sau urban. Să știe, de pildă, că în orașul Kairuan, unde este adăpostită în marea moschee a orașului barba Profetului, se confecționează cele mai frumoase covoare ale Africei.

Din Tunis până la Cartagina circulă un tramvai electric. Una din stațiile care preced străvechea cetate punică se numește „Salambo” cu numele eroinei lui Flaubert. Tellul sau partea nordică a Tunisiei este regiunea ruinelor istorice și a micilor centre de meșteșugari. Tot acolo se află și Bizerta cu minunata ei radă din care francezii, și acum în urmă forțele germano-italiene, au făcut o cetate inexpugnabilă.

Bizerta este orașul caselor albe, al imenselor livezi și grădini, al vi-

Dreapta: Soldații germani făcând de gardă într'un cartier al Tunisului

Harta cu munții, apele și căile de comunicații ale Tunisiei

ilor care produc un vin de calitate excepțională pe care arabii îl vând deoarece Coranul le interzice consumarea lui.

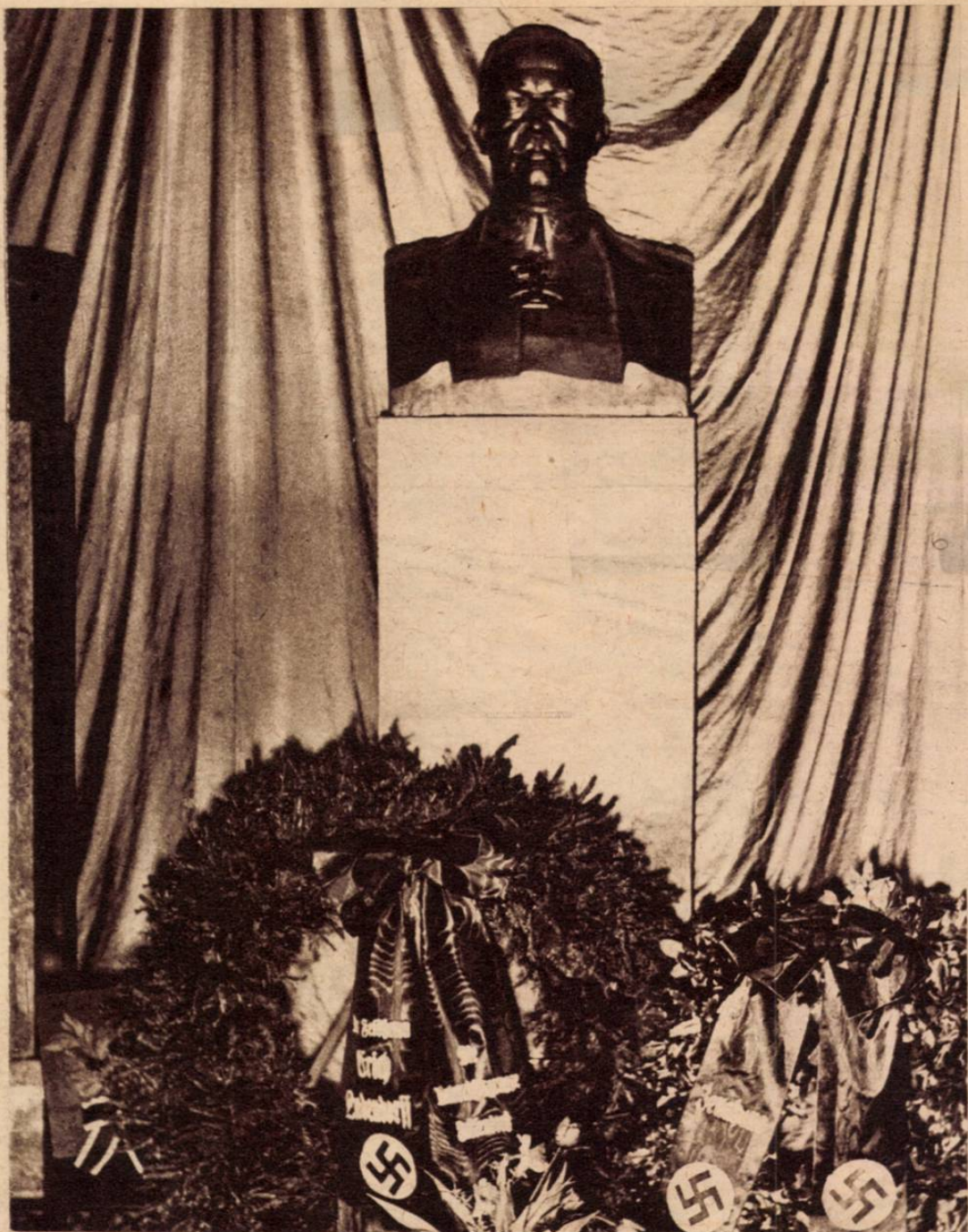
Ceva mai la sud de coastă se află regiunea câmpiilor numită Medjerda. În ultima vreme luptele au intrat în zona câmpiilor. Această zonă are trei capitale: Kairuanul pentru turiști; Sfaxul pentru navigatori și Suse pentru geografi. Într'adevăr, călătorul se îndrepta în vremuri de pace spre orașul sfânt cu numeroase moschei și cu covoare vestite: Kairuan.

Turistul venind de pe mare, din spre Suez, lua primul contact cu Tunisul în minunatul port al Sfaxului, prin care se făcea un important trafic cu produse indigene.

Țara stepelor cuprinde faimoasele mine de la Gafsa în jurul cărora forțele marelui Rommel au dat bătălii soldate cu pierderi simțitoare pentru aliați. În această zonă a stepelor circulă imense turme mănate la pășune de berberi și tot pe aici șerpuiesc pis-

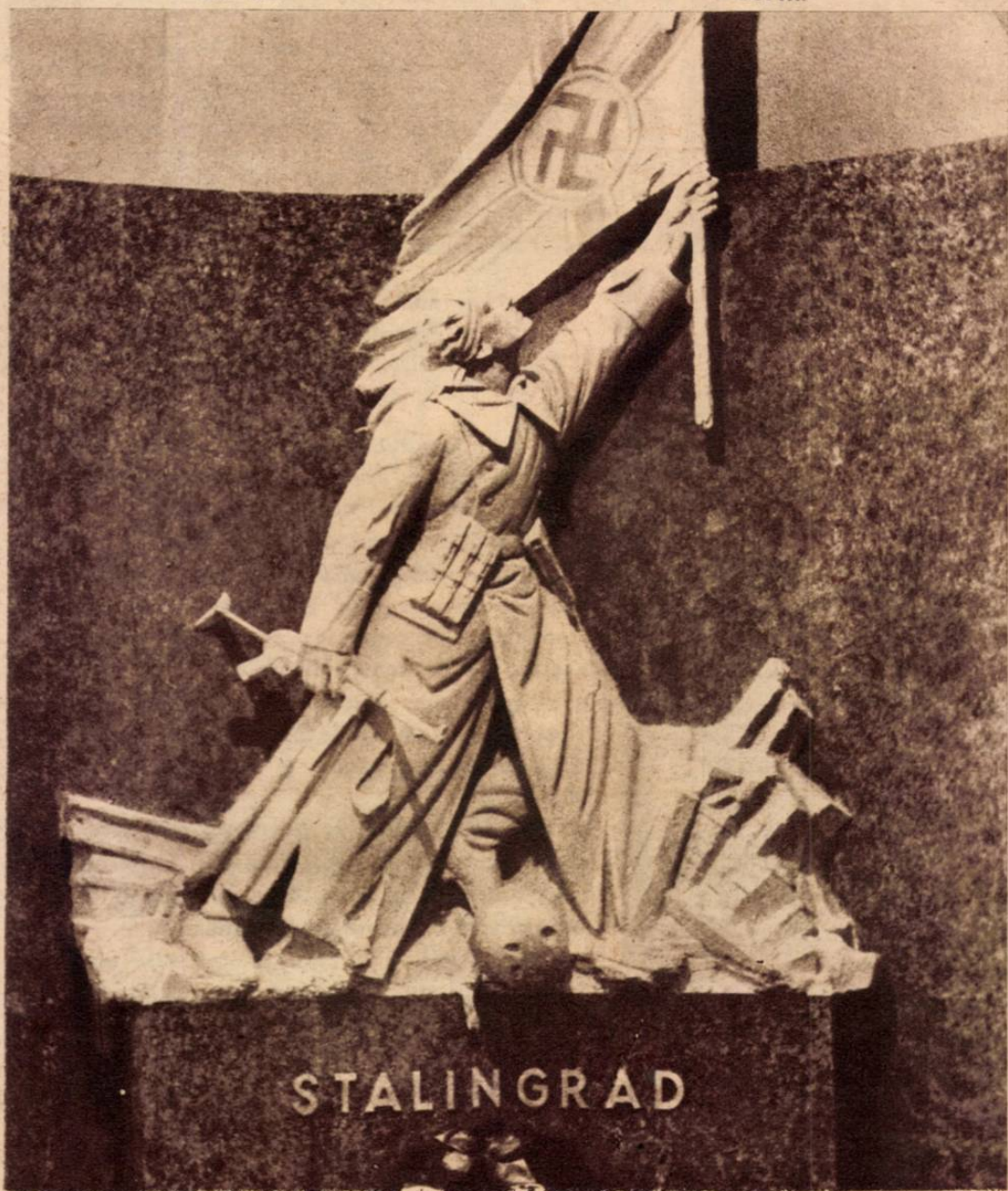
(Continuare în pag. 14-a)

din **TOATA**

Sus: Monumentul Generalului Ludendorff, Jos: Monumentul Eroilor dela Stalingrad, dela a căruia naștere se împlinise 78 ridicat în sala de onoare a unei fabrici din Berlin

Angajată voluntar în serviciul transporturilor pentru front această femeie germană care conduce un camion greu, este văzută adeseori în apropierea primelor linii

STALINGRAD

LUMEA

...ă prime balerine ale Operei din Viena cari dau acum reprezentații pentru soldații germani de pe frontul de Est

Cu ocazia vizitei făcute la Marele Cartier al Fuehrerului, d. Mareșal Ion Antonescu studiază harta fronturilor împreună cu d. Hitler și cu Mareșalul Keitel

S'au implinit trei ani dela preluarea protecției armate a Norvegiei și Danemarcei. Vedem, la stânga, portul Narvik, după cucerirea lui de către trupele germane, iar la dreapta, vânători de munte germani înaintând prin peisajul caracteristic al Norvegiei

Înmormântarea victimelor de pe urma atacurilor aeriene britanice asupra orașului Anvers

Panică pe câmpul de curse dela Long Champs, la apariția avioanelor britanice care au lansat bombe în mijlocul mulțimii

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Tailor made

POND'S

PUDRĂ

+ CREMA

C

PENTRU NOAPTE

+ CREMA

V

PENTRU ZI

+ POND'S

FACE POWDER

PRODUSE DE CALITATE
PENTRU
OAMENI DE CALITATE

In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**

Fotografați
cu **Rolleiflex
Rolleicord**

Distanța focală a lentilei
precisă dela 16 cm. depăr-
tare până la infinit.

Formatul ideal: 6x6

Obiectivul vizibil pe
placă mată și în mo-
mentul declanșării, prin
urmare punere la punct
milimetrică.

Apogeul perfecțiunii

DOUA PREMIERĂ AȘTEPTATĂ

DOUĂ noi premiere de valoare excepțională ne anunță „Oficiul Cinematografic Românesc” pentru săptămânile care vor urma. Două premiere așteptate cu firească nerăbdare de publicul nostru, datorită răsunătorului succes pe care aceste filme l-au înregistrat pe ecranele străinătății.

E vorba, în primul rând, de un film francez de mare montare, de unul dintre filmele cu care studiourile pariziene, ieșite din criza prin care au trecut tind să-și recapete reputația pe care o merită în producția cinematografică europeană. O feerie modernă, un film spiritual, spumos, captivant, intitulat „Caprices” și interpretat de fermecătoarea Danielle Darieux și de Albert Prejean. Premiera va avea loc la cinematograful Aro din Capitală, unde i se pregătește o prezentare în atmosferă de adevărat eveniment artistic.

Al doilea film excepțional care ni se anunță și desore care au mai scris în coloanele revistei noastre, este „Umbra cea mare”, ultima și — după părerea unanimă a cronicarilor străini — cea mai impunătoare creație a talentatului actor Heinrich George.

Punând pe ecran una dintre cele mai pătrunzătoare drame din lumea culiselor teatrale și având în rolurile principale, alături de Heineric George, pe talentata acriță Heidemarie Hatheyer, pe simpaticul Will Quadflieg și pe ispititoarea Marina

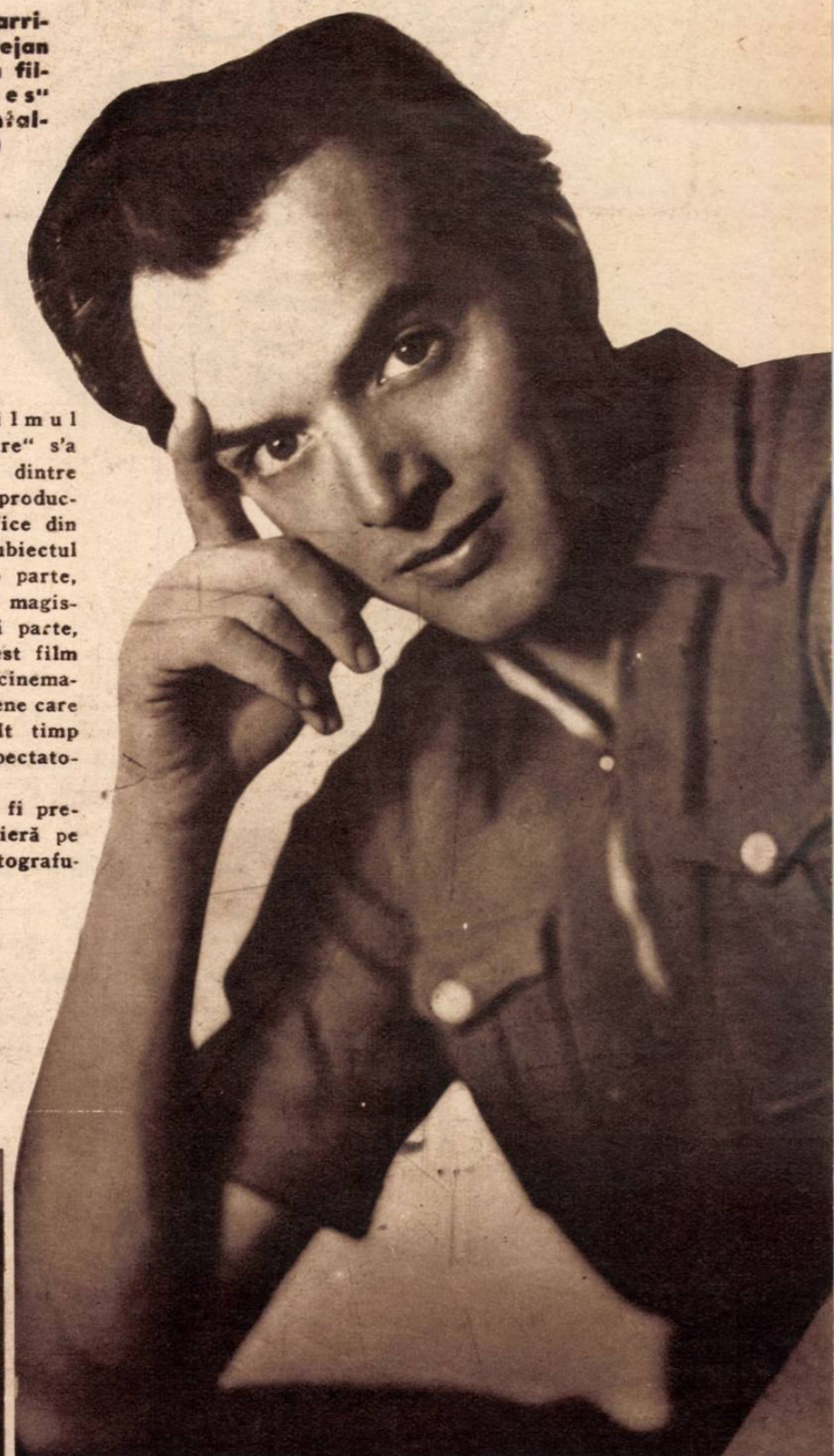
Sus: Danielle Darieux și Albert Prejean într-o scenă din filmul „Caprices” (Foto: Continental-film-O. C. R.)

Doi dintre partenerii lui Heinrich George din filmul „Umbra cea mare”: Heidemarie Hatheyer (stânga) și Will Quadflieg (dreapta). (Foto UFA - O.C.R.)

V. Ditmar, filmul „Umbra cea mare” s'a impus ca una dintre cele mai reușite producții cinematografice din ultimii ani. Subiectul și regia pe de o parte, și interpretarea magistrală, pe de altă parte, au făcut din acest film o capod'operă a cinematografiei Europene care va rămâne mult timp în memoria spectatorilor.

Acest film va fi prezentat în premieră pe ecranul cinematografului Trianon.

Lohse Uralt Lavendel este o lavandă veritabilă, iar nu o imitație obținută cu materii odorizante artificiale. Produsul original poartă imprimat pe marca sigilului cuvântul „Lohse”, care constituie o garanție pentru calitatea sa constantă.

DESCOPERIRILE

Sus: Cadavrul unui ofițer polon, cu mâinile legate la spate, așa cum a fost găsit în gropile dela Katyn

Sus: Cadavre, mereu alte cadavre se descoperă în gropile comune dela Katyn

Stânga: Talisman găsit atârnat la gâtul unui ofițer polonez ucis la Katyn

DELA KATYN

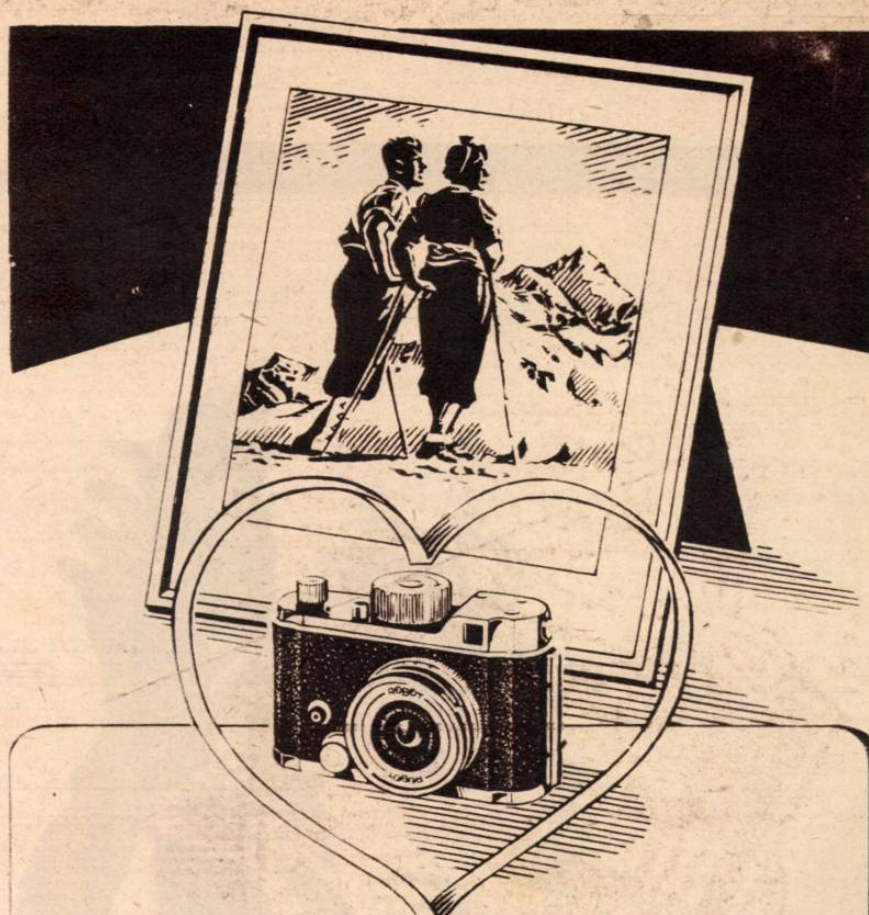
Tăranii ruși martori ai crimei din primăvara anului 1940 sunt interogați în prezența ziariștilor străini

Sus: Cadavrul unui maior polonez. Uniforma și insignele s'au păstrat relativ bine

Dreapta: Document din gropile dela Katyn: un talisman și marca de recunoaștere a soldatului Kozlinski

Bucuria nespūsă a amintirilor plăcute eternizate pe clișeul fotografic. Fără transport de filme, fără armare cu mână, aparatul ROBOT îndeplinește totul complet automat! Aparatul ROBOT, complet automat, realizează toate dorințele. E mic, simplu de manipulat, totdeauna gata pentru declanșare, fotografiind și în culori. Obiectivele sale excelente și de mare luminozitate fac posibile mărituri în format mare.

ROBOT

Reprezentanța exclusivă pentru România:
Theodor Gr. Toma, București, B-dul Elisabeta Nr. 51, Telefon 3.55.88.

Pelikan

Cerneală pentru toc rezervor

RENUMITĂ DIN 1889

GÜNTHER WAGNER HANNOVER

Lanson

CREMĂ
SI
PARFUM

Visul Doamnei

LANG/DORFF & CO-BERLIN

TUNISIA, ȚARA VISULUI DE ODINIOARĂ

(Urmare din pag. 7-a)

tele de cămile și cele două linii ferate care se îndreaptă spre Sfax și spre Susa.

La Sfax călătorul putea găsi o atmosferă autentic arabă. Indigenii poartă și acum turbanul verde al discipolilor lui Ali. Haina lor este „gadromul” larg și alb.

Satele și micile așezări de meșteșugari numite „sukuri” se întind din zona stepelor până la Bab Djebli, unde se țineau pe vremuri faimoasele târguri de măgari.

Cele două căi ferate îndreptate spre Sfax și spre Susa străbat stepa prin regiunea numită Hadrumetum, pe unde au trecut cu mii de ani în urmă trupele lui Hanibal în timpul campaniei contra lui Scipione.

În campania militară din Tunisia s'au dat lupte și în regiunea Gabes. Profităm de ocazie pentru a aminti că în această regiune navigatorii greci auzeau cântecul ispititor al sirenelor.

În golful Gabes, numit și al Sirtei Mici, Ulise, prudent și șiret, s'a lăsat legat de marinarii săi pentru a nu da ascultare ispititoarelor chemări ale sirenelor.

Homer pretindea că marea era frumoasă în acest golf, căci era păzită de o Furie a cărei misiune

era de a supraveghea insula datofagilor — insula Djerba — unde creșteau poamele uitării.

Portul Gabes a uitat împreună cu locuitorii săi aceste vechi legende homerice. De altfel legenda nu mai putea adăuga niciun element atractiv unui golf de o mare frumusețe naturală.

Gabes este situat pe malul mării. Oaza leagă albastrul mării de albastrul nesfârșit al cerului. Casele se ridică pe mal și minaretele se înalță către cer.

Orașul pare o întrupare a bucuriei pământului mediteranian.

Cei care au văzut Tunisia nu a putut-o uita. Războiul a înglobat această țară în cercul de foc al luptei și al jertfei.

Ori care ar fi rezultatul luptelor, Tunisia va purta multă vreme semnele neșterse ale jertfei soldaților europeni, care în acest războiu apără într-o comunitate perfectă comorile unui trecut bogat în realizări naturale.

Din punct de vedere militar se știe de pe acum că luptele din Tunisia nu sunt decât o fază a marelui lupte pentru mediterana care va continua să se dea multă vreme, constituind pentru navigația aliată un mare semn de întrebare și un nou amenințător.

MADONA
tablou de G. Catargi

EXPOZIȚII

Sâmbătă 1 Mai a avut loc, în sala ziarului „Universul”, inaugurarea expoziției cunoscutului pictor C. Vlădescu.

Expoziția va rămâne deschisă în fiecare zi, între orele 10-1 jum. dim și 4-8 după amiază, până la 31 Mai.